

Mua Em Để Đo Giường

Contents

Mua Em Để Đo Giường	1
1. Chương 1: Bán Thân	1
2. Chương 2: [H] Bắt Đầu Làm Thước Đo	5
3. Chương 3: Ở Nhà Làm Tổng Phụ Nhân	8
4. Chương 4: Tôi Yêu Con Nít	12
5. Chương 5: Hiểu Lầm Em	14
6. Chương 6: [H] Phòng Làm Việc Đầy Mùi Tình Dục	18
7. Chương 7: Người Cũ	21
8. Chương 8: Có Thai	23
9. Chương 9: Bỏ Mặt	25
10. Chương 10: Sinh	29
11. Chương 11: Tìm Được Anh	32
12. Chương 12: Anh Về Rồi	37
13. Chương 13: Anh Cho Phép	39
14. Chương 14: Tai Nạn Ngày Sinh Nhật	41
15. Chương 15: Qua Rồi	43
16. Chương 16: [End] Ngày Hạnh Phúc	45

Mua Em Để Đo Giường

Giới thiệu

Cô là Kiều Y Y từ nhỏ đã sống ở cô nhi viện, vào năm cô 17 tuổi thì bà của cô bị bệnh cần tiền chữa bệnh mà cô lại kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-em-de-do-giuong>

1. Chương 1: Bán Thân

Ánh nắng mặt trời len lỏi vào khe cửa sổ chiếu lên người một cô gái xinh đẹp mái tóc ngắn ngang vai được uốn nhẹ phần đuôi khiến cho gương mặt của cô thon gọn hơn.

” Y Y, Y Y...”

Cô nghe có tiếng người gọi tên cô liền dậy chạy thật nhanh đến nơi phát ra âm thanh.

” Bà ơi ”

Chạy đến nơi có một bà lão tầm 80 tuổi đang nằm dưới đất và rất nhiều người bu xung quanh.

” Dì Lam bà bị gì vậy ”

Cô quay sang người phụ nữ kế bên.

” Chắc là bệnh ung thư của bà lại tái phát nữa rồi ”

” Đạo này bà con hay bị phát bệnh nhưng bà không cho cô nói với con vì sợ con lo ”

Người phụ nữ tuổi trung niên sắc mặt lo lắng nhìn cô.

” Xe kéo tới rồi Y Y con mau đưa bà ra xe ”

Một người đàn ông ốm yếu ăn mặc giản dị chạy từ cửa vào.

” Dạ, mọi người giúp con với ”

Cô cùng dì Lam và ông Hoàng đỡ bà cô ra xe kéo đến bệnh viện.

Dì Lam là cô giáo trong cô nhi viện cũng là người nuôi cô lớn, năm cô 2 tuổi nhà cô bị cháy không ai chịu giúp đỡ cô và bà cô đi lang thang không biết từ lúc nào hai người đã đến trước cửa cô nhi viện, bà gửi cô cho một cô giáo trong đó, họ đón lấy cô nhưng vì bà chỉ còn mình cô nên bà rất yêu thương mà không thể rời bỏ cô, mọi người cũng thấy hoàn cảnh cô tội nghiệp mà bảo bà của cô cùng ở lại với cô, cuộc sống của cô không dư giả, giàu có gì nhưng đủ để cô sống qua ngày cho đến năm cô 16 tuổi thì các mạnh thường quân hay giúp đỡ, cho tiền, quần áo cho cô nhi viện không giúp đỡ họ nữa, cô vì nghĩ tới các em, các cô và bà của cô sẽ chết vì đói nên cô đã xin đi làm thêm, mọi người cũng làm bánh rồi mang ra chợ bán, họ làm bánh rất ngon nên có khi không đủ bánh để bán.

Cô vừa biết tin bà cô bị ung thư được 2 tháng nhưng cô không cách nào có tiền chữa trị cho bà, cô đành để ông trời quyết định mạng sống của bà mình, ai nói cô không đau, cô đau lắm chứ nhưng cô làm sao được bởi vì cô không đủ điều kiện.

Chú Hoàng là người đàn ông duy nhất của cô nhi viện cũng là chồng của dì Lam.

Hôm nay bà cô phát bệnh nặng hơn cô nghĩ.

” Bác sĩ ”

Ba người thấy bác sĩ từ phòng cấp cứu đi ra thì đứng dậy.

” Ai là người nhà bệnh nhân ”

Bác sĩ liếc sơ ba người.

” Tôi ”

Kiều Y bước tới trước, mặt bác sĩ.

” Bà cô bị ung thư giai đoạn 3, vẫn còn hi vọng cứu chữa bằng cách xạ trị ”

Bác sĩ bỏ hai tay vào túi áo.

” Phí chữa trị có cao không bác sĩ ”

Chú Hoàng lấy chiếc nón tai bèo trên đầu xuống.

” 5 triệu ”

Bác sĩ nhìn chú Hoàng.

” 5...5..5 triệu ”

Kiều Y nghe nói 5 triệu liền đứng không vững, cô kiểm đầu ra số tiền đó chứ.

Bà cô đã tỉnh lại nhưng không thấy cô đâu.

” Nhược Lam, Y Y nó đâu rồi ”

Bà Đàm chống tay cổ ngồi dậy.

” Dì Đàm dì dậy rồi à, để con đi gọi bác sĩ ”

Dì Lam đứng dậy định chạy đi nhưng bị dì Đàm chặn lại.

” Không cần đâu, trả lời dì Y Y nó đi đâu rồi ”

Bà Đàm cầm tay dì Lam.

” Com bé đi kiếm tiền để giúp dì chữa trị rồi ”

Dì Lam ngồi xuống ghế.

” Nó kiếm bằng cách nào chứ ”

Bà Đàm lo lắng.

Trên đường X có một cô gái nhỏ nhắn, thân hình quyến rũ được che bởi lớp quần áo mỏng không ai khác đó chính là Đinh Kiều Y.

Cô đi lang thang một mình trên phố, đi mãi không có điểm dừng, cô đang tìm cách kiếm tiền giúp bà chữa trị nhưng với số tiền làm thêm ít ỏi của cô đến 3 năm sau cũng chưa chắc đủ.

Bỗng cô nhìn thấy một cặp đôi nữ trẻ nam già đang đi cùng với nhau, người đàn ông đó cầm tiền nhét vào khe ngực của cô gái, dường như cô đã nghĩ ra điều gì đó.

Cô chạy từ đường X đến đường A nơi trung tâm thành phố có rất nhiều quán Bar và là nơi các cô chiêu cậu ấm hay lui tới.

Đứng trước quán Bar có tên HADEN cô chần chừ một lúc rồi bước vào.

Vừa mở cửa cô đã bị nhân viên chặn lại.

” Xin lỗi quý khách quán Bar chúng tôi 18h mới mở cửa ”

Nhân viên nhìn cô rồi đưa tay về phía cửa ra vào.

” Tôi biết, tôi đến xin việc, chị có thể cho tôi gặp quản lí không ”

Cô cúi đầu.

” Quản lí chưa đến, cô có thể ngồi đó chờ ”

Cô nhân viên nhìn về chiếc ghế kế quầy rượu.

” Dạ được ”

Cô cúi đầu đi lại chiếc ghế.

” Quản lí ”

Tất cả nhân viên cúi đầu, cô quay đầu lại nhìn về hướng cửa ra vào.

Cô cứ nghĩ quản lí là một người đàn ông to lớn, nghiêm túc không ngờ nó khác thật với suy nghĩ của cô, đó là một cô gái có một thân hình nóng bỏng, chiếc đầm màu hồng được khoét sâu tôn lên vòng 1 ngồn ngộn, vòng nào ra vòng nấy khác xa so với cô.

” Chị, cô gái này đến để xin việc đó ”

Một cô nhân viên chạy lại chỉ về phía cô.

” Ừm, đi theo tôi ”

Cô quản lí chỉ liếc cô một cái rồi đi, cô cũng chạy theo sau lưng.

Cô quản lí dắt cô vào một căn phòng cô ta ngồi vào chiếc bàn làm việc.

” Cô tên gì? ”

Quản lí nhìn cô.

” Kiều...Kiều...Kiều Y... Đình Kiều Y ”

Cô sợ hãi không dám ngước mặt lên.

” Tên đẹp đó, cô bao nhiêu tuổi? ”

Quản lí đứng dậy đi về phía cô.

Cô suy nghĩ một hồi, cô không thể nói tuổi thật của mình bởi vì cô mới 17 tuổi không thể tiếp khách, cô đành nói dối một lần vậy.

” 19 tuổi 1 tháng nữa đến sinh nhật tuổi 20 của tôi ”

Hai tay cô nắm chặt lại.

” Ô, trẻ vậy sao, nhưng chỗ tôi đủ nhân viên rồi, bây giờ chỉ cần người tiếp khách thôi ”

Quản lí lấy tay vuốt từ đỉnh đầu xuống vai cô, vai cô khẽ run lên.

” Tôi biết ”

” Cô muốn tiếp khách sao ”

” Đúng vậy vì bây giờ tôi đang rất cần tiền ”

” Bao nhiêu ”

Quản lí ngồi lên bàn, hai tay chống ra sau.

” 5..5 triệu ”

Khóe mắt cô rưng rưng.

” 5 triệu, chỉ cần cô làm việc tốt chưa đến một tuần sẽ đủ ”

Quản lí nhếch mép.

Sao chưa đến một tuần, cô không ngờ số tiền lớn như vậy mà chỉ một tuần là có được thật khó tin.

” Sao, thế nào? ”

” Tôi làm ”

” Tốt, Tiểu Vy ”

Quản lí tốt xuống.

” Dạ ”

Ngoài cửa một cô gái xinh đẹp bước vào.

” Em đưa cô ta đi xét nghiệm tổng quát nếu không có vấn đề gì thì thì sửa sang giúp cô ta, tối đưa cô ta lên cho Tổng tổng ”

” Vâng ”

Cô nhân viên lôi cô ra ngoài.

Cô nhân viên đó đưa cô đi làm xét nghiệm tổng quát đến 15h mới xong, kết quả bình thường không có vấn đề gì.

Cô nhân viên dẫn cô về quán Bar giúp cô trang điểm, thay quần áo, sao khi chuẩn bị xong cô nhìn vào gương, quả thật rất xinh đẹp, cô không nhận ra chính bản thân của mình nữa, đúng là người phụ nữ có son phấn có khác.

18h tiếng nhạc sập xình nổi lên và những bóng đèn không ngừng chớp và đổi màu khiến con người ta cảm thấy đau đầu.

Cánh cửa ra vào được mở ra, một người đàn ông cao to vạm vỡ bước vào, thu hút mọi ánh nhìn với gương mặt đẹp không góc chết, bờ vai rộng, bàn tay to, làn da ngăm đen, đúng chuẩn mẫu người đàn ông lí tưởng của nhiều chị em phụ nữ.

Tổng tổng đến rồi bưng rượu ra đi.

Quản lí lay cánh tay cô.

” Vâng ”

Cánh tay coi run run nhắc cái mâm để 2 chiếc ly và chai rượu lên đi về phía anh.

Anh nhắm hờ đôi mắt lại nhưng anh vẫn biết có người đang nhìn chăm chăm mình, chính là cô, cô mãi nhìn anh và suy nghĩ mà không để ý phía trước có 3 bậc thang, cô không để ý nên vấp té làm 2 chiếc ly 1 chiếc rơi lên bàn, 1 cái rơi lên ghế còn chai rượu rơi ngay đầu anh, cái chai bị bể, rượu trong chai đổ đầy đầu anh khiến anh tức giận đứng lên.

Cô sợ hãi không đứng dậy nổi mà léch lui về phía sau.

2. Chương 2: [H] Bắt Đầu Làm Thước Đo

Anh đi lại chỗ cô nâng cầm cô lên rồi bóp thật mạnh đến nỗi anh đã buông ra mà nơi vừa bị anh bóp vẫn còn lưu lại dấu.

” Cô ta là ai ”

Anh đứng lên nhét tay phải vào túi quần.

” À, dạ cô ta là gà mới ”

Cô quản lí đi lại cúi thấp người xuống.

” Mấy người nghĩ làm sao mà cho một người tay chân vụng về, hóng ha hóng hắt phục vụ cho sếp của tôi vậy ”

Tên trợ lí của anh đi lại.

” Xin lỗi Tổng tổng, tôi sẽ dạy lại cho cô ấy, mau đứng dậy xin lỗi Tổng tổng rồi đi theo tôi ”

Cô quản lí hơi khom người xuống khiu nhẹ vai cô.

” Xin....xin...lỗi...Tổ..Tổ..Tổng tổng ”

Cô đứng dậy, cúi người thấp xuống, mắt cô đã rưng rưng.

Anh lấy tay sờ gương mặt của cô khiến vai cô run lên.

” Các người đưa cô ta đi xét làm nghiệm chưa ”

Ngón tay trỏ của anh dừng lại ngay môi cô, anh liếc nhìn quản lí.

” Dạ rồi, kết quả tốt ạ ”

Cô quản lí cầm bộ hồ sơ bệnh án đưa cho anh.

” Ừm ”

Anh hài lòng gật đầu, bình tĩnh lại anh mới biết đầu mình bị chảy máu.

Cô quản lí cầm xấp khăn giấy đưa cho anh, anh cầm lấy rồi để lên chỗ máu chảy.

Anh liếc cô một cái rồi đi trước.

” Đi theo đi ”

Cô quản lí lấy cánh tay cô, làm cô giật mình rồi chạy theo anh.

Cô và anh thì ngồi ở ghế sau còn tên trợ lí thì ngồi ghế phụ lái, suốt quãng đường về biệt thự của anh cô không dám nhìn anh vì sợ nhìn thấy ánh mắt giận dữ của anh giống như lúc cô làm anh bị thương.

Chiếc xe dừng lại tại một căn biệt thự to lớn, đôi mắt cô mở to, cô không khỏi ngạc nhiên mà woah 1 tiếng.

” Đến bao giờ em mới chịu xuống xe ”

Anh nhìn về mặt ngạc nhiên của cô mà thấy mắc cười, anh chồm người qua để mặt đối mặt với cô.

” Ồ ”

Cô gật đầu rồi ờ một tiếng, cô bước xuống xe.

” Đi, cậu về được rồi ”

Anh nắm tay cô đi được ba bước thì quay đầu lại nhìn tên quản lí.

” Được rồi ”

Tên quản lí kéo cửa xe lên.

Đi vào bên trong cô cảm thấy choáng ngợp bởi vẻ nguy nga của căn biệt thự, cô đưa mắt nhìn hết chỗ này đến chỗ kia rồi dừng lại trên gương mặt tuấn tú của một chàng trai, bây giờ cô mới thấy anh thật đẹp nha, lúc này trong Bar cô không nhìn rõ gương mặt của anh bởi có đèn màu chiếu vào còn lúc trên xe thì không dám nhìn anh vì sợ anh lại dùng ánh mắt đáng sợ đó mà nhìn cô.

” Em nhìn đủ chưa, nhìn tôi là phải trả phí đó ”

Anh quay sang nhìn cô làm tan cái suy nghĩ trong đầu của cô, cô cảm thấy kì lạ vì anh không dùng ánh mắt đáng sợ kia nhìn cô mà dùng một ánh mắt dịu dàng, âu yếm, tràn đầy sự ấm áp khác xa với ánh mắt lúc trong Bar.

” Tôi không có tiền ”

Cô sợ anh đòi tiền thật liền quay đầu đi chỗ khác.

” Em gốc thật tôi đâu có đòi tiền, tôi có đòi thì em cũng không có tiền trả đâu ”

Anh nhìn cô rồi nhếch mép.

” Vậy tôi phải trả bằng cái gì ”

Cô ngây thơ nhìn anh làm tim anh như bị tan chảy, cái vật to lớn được che bởi 2 lớp quần một mỏng, một dày cứng cương cứng.

” Trả bằng đêm đầu của em ”

Anh ghé sát tai cô nói nhỏ.

Mặt cô đỏ ửng, tay chân rung cầm cập.

” A...a...anh nó...nói...đùa hả ”

Hai tay cô chấp lại, bứt ra rồi chấp lại..

Nhìn cô mắc cỡ cộng với sự ngây thơ làm anh không kìm chế được một phút giây nào nữa.

Anh bế cô lên, mặc cô đỏ ửng, không chỉ mặt đỏ mà cả cơ thể cô nóng hừng hực.

Bế cô lên phòng, anh đặt cô xuống giường rồi cởi chiếc áo sơ mi anh đang mặc ra rồi đến thắt lưng.

Anh cúi xuống đỡ cô dậy đưa tay ra sau lưng kéo khóa áo của chiếc đầm cô đang mặc xuống.

Chiếc áo vừa tuột xuống ngực của cô như được giải thoát mà to ra ti vú cô đỏ như hai hạt đậu đỏ.

Âm hộ của cô được che bởi lớp quần lót ren màu đỏ, lớp quần lót mỏng manh khó có thể che hết nơi tư mật của cô.

Kết hợp với làn da trắng nõn, phải nói là một bức tranh tuyệt mỹ.

Anh kéo khóa quần âu xuống, rồi tuột khỏi chân, anh quăng chiếc đầm của cô cùng với chiếc áo sơ mi và chiếc quần âu xuống sàn, anh bò lên giường đè cô xuống, anh đưa lưỡi liếm từng chỗ trên cái cổ trắng ngần, láng bóng của cô, rồi từ từ trượt xuống bộ ngực khủng của cô không ngừng liếm láp, anh liếm một bên, anh dùng cánh tay phải xoa nắn hạt đậu đỏ còn lại, khiến cô khó chịu mà rên rỉ.

” Uhm... ”

Nó như bùa ngãi làm kích thích dục vọng trong người anh, anh ngược lên nhìn cô, cô đang cắn môi chịu đựng để không phát ra tiếng, anh nhìn cánh môi mỏng bị cô cắn đến chảy máu mà đau thay cô.

Anh chồm lên mút lấy hai cánh môi của cô, liếm hết máu đang chảy trên môi cô, anh nhéo tay cô một cái khiến cô đau mà la lên.

” A... đau quá ”

Anh nhân cơ hội cô la lên mà luồn chiếc lưỡi của mình vào trong khoan miệng của cô, cô sợ ý cắn trúng lưỡi của anh làm anh đau mà rút lưỡi ra khỏi khoan miệng cô.

Anh cởi chiếc Boxer ra, vật nam tính của anh cũng được giải thoát mà dựng lên, cô đang nằm trên giường mà bật dậy, mắt mở to, miệng mở chữ a, mặt cô đỏ bừng bừng.

Anh bò lên người cô, cô thụt lùi ra sau, anh nắm cổ chân cô lôi cô lại gần mình, hai tay anh nắm hai bên quần lót của cô tụt xuống, nơi tư mật hiện rõ mồn một trước mặt anh.

Dương vật của anh cương cứng khiến cho anh cảm thấy rất và khó chịu, anh lấy 2 ngón tay nhét vào âm đạo của cô rồi đến 3 ngón, 4 ngón vì là lần đầu của cô nên anh biết cô không quen, sợ cô đau nên anh không dám nhét ngón thứ 5, do lần đầu bị xâm nhập nên âm đạo của cô thấy khó chịu mà co lại, nó ngâm luôn 4 ngón tay của anh, cô như muốn nuốt trọn 4 ngón tay của anh.

” Ừ...uhm...uhm ”

Người anh nóng như lửa, anh không tài nài mà nhìn được nữa, anh đút cái cự vật to lớn của mình vào âm đạo của cô khiến cả cơ thể cô run rẩy.

” A...sâu...sâu...đau...đau...u...quá... rút...rút ra đi...tôi...đau ”

Tay phải của cô định vai anh, cô ưỡng ngực lên.

Anh đâm, đẩy lên tục, tay thì xoa nắn hai hạt đậu đỏ trước ngực cô, nó sưng lên mà anh cũng không buông, còn môi anh thì không phút, giây nào rời khỏi cơ thể của cô, mỗi nơi mà môi anh đi qua đều để lại dấu mà giới trẻ hiện nay gọi là hickey.

Anh đẩy lên tục cho đến khi giọt máu tử nữ của cô chảy xuống, xác định được cô còn là tử nữ và anh là người đầu tiên được xâm phạm nơi tư mật của cô thì anh mới chịu buông thả mà cho cô nghỉ ngơi, nói đến đây mới biết anh là một người kỳ lạ, anh không bao giờ đụng tới người phụ nữ đã hết hạn sử dụng và bị người khác bỏ rơi, những người trèo được lên giường anh chỉ có những cô gái còn là tử nữ, anh cũng thật quá đáng, chính mình đã mất zin từ lâu mà còn yêu cầu người khác như vậy. Những cô gái đó cho dù xinh đẹp, con nhà quyền thế nhưng anh chỉ sử dụng một lần rồi bỏ tuyệt đối không xài lại lần nào nữa.....trừ cô chắc chắn anh sẽ tái sử dụng.

3. Chương 3: Ở Nhà Làm Tổng Phụ Nhân

Sáng hôm sau, cô mở mắt ra, đập vào mắt cô là một thân thể to lớn, cường tráng, cô cảm thấy anh lúc ngủ thật đẹp trai, anh hiền và dễ thương nha, anh như chú gấu con đang ngủ đông vậy, cô lấy tay sờ lên gương mặt tuấn tú của anh.

” Đủ chưa ”

Anh đột nhiên mở mắt ra làm cô giật cả mình, chú gấu con lúc này đâu rồi thay vào đó là một đôi mắt sắc bén, lạnh như băng.

” Tôi...tôi...t ”

Cô cúi đầu xuống, kéo khăn che ngực.

” Cô muốn tiền đúng không ”

Nghe đến tiền cô liền ngước mặt lên, không phải cô ham tiền mà là cô đang rất cần tiền.

” Sao anh biết ”

Ánh mắt của cô như đang rất mong nghe được câu trả lời từ anh.

” Chẳng có một con kỹ nữ nào không ham tiền cả ”

Cô nghe nhầm sao, anh gọi cô là kỹ nữ.... Phải rồi cô không là kỹ nữ thì là gì.

Anh cầm 1 xấp tiền chọi vào mặt cô, xấp tiền rơi ra từng tờ rơi xuống.

” Khoan đã ”

Anh đang mở cửa định đi vào phòng tắm thì bị câu nói của cô làm cho chân anh không nhấc lên nổi.

” Tôi nói anh biết, tôi chỉ mới 17 tuổi thôi, tôi sẽ đi kiện anh vì tội cưỡng hiếp trẻ vị thành niên ”

Cô vừa nói vừa quấu cái chân.

” Em dám sao, luật pháp luôn đứng về phía tôi, bọn họ phải sợ ngược lại tôi nữa đó, hơn nữa em mà dám đi kiện tôi sẽ lấy tiền lại đó ”

Anh bước vào phòng tắm, để lại cô đang ngây người, luật pháp phải sợ ngược lại cô sao, anh sẽ lấy lại tiền sao, không được cô không để anh lấy lại tiền đâu, cô phải lấy tiền để cứu bà cô.

Cô bỏ tắm chắn ra, lại một lần nữa thân thể xinh đẹp, không manh vải che chắn của cô hiện ra, cô bước xuống giường nhặt từng tờ tiền.

Cô nhặt gần xong thù anh bước ra từ phòng tắm, anh nhìn cô rồi anh nhếch mép một cái.

” Tôi quên, nói cho em biết 17 tuổi là cái gì chứ, 1 cô bé 15 tuổi cũng từng bò lên giường của tôi đó ”

Anh tặng cho cô một câu kinh thiêng động địa, 15 tuổi sao, cô bé đang tuổi ăn, tuổi lớn mà anh cũng không tha.

Cô bỏ suy nghĩ đó qua một bên, sau khi nhặt hết tiền cô leo lên giường ngồi đếm, cô không tin, cô nghĩ là mình đếm sai chứ, chỉ một đêm mà cô đã có được 3 triệu rồi sao.

Người giàu họ lãng phí như vậy sao, 3 triệu cô kiếm mấy năm cũng không đủ vậy mà anh tiêu nó trong một ngày sao.

Nhưng mà vẫn chưa đủ tiền để chữa trị cho bà của cô, cô còn thiếu tận 2 triệu, làm sao đây, hay là cô mượn anh, không được số tiền lớn vậy anh sẽ không cho cô mượn đâu.

Thôi bệnh viện xem bà sao đã, chuyện tiền sẽ tính sau, đêm qua cô không để chắc bà sẽ lo lắm.

Cô tìm một tờ giấy, cẩn thận, bỏ tiền vào tờ giấy rồi gói lại sau đó cô mặc đồ, chạy ra khỏi nhà.

Căn nhà của anh to quá, nó như lâu đài vậy cô tìm mãi mà không thấy lối ra, cô bị lạc rồi.

Hình như cô thấy người nào đó, đó là dì Hà, là người nấu nướng ở nhà của anh, cũng là người chăm sóc anh từ nhỏ đến bây giờ, dì có 2 người con gái, họ đều làm giúp việc của nhà này, con gái lớn của dì bị dụ dỗ, cô có con nhưng chưa có chồng còn con gái nhỏ của dì là chúa nhiều chuyện nhưng cả gia đình dì ai cũng tốt bụng hết.

” Dì ơi ”

Cô chạy đến chỗ dì Hà.

” Cô là ai vậy? ”

Dì chưa từng thấy cô gái này bao giờ....cô ấy xinh đẹp, ăn mặc sexy như vậy chắc là người ông chủ đưa về rồi.

Cô không biết trả lời như thế nào, cô là gì trong cái nhà này, chẳng lẽ cô nói cô là kỹ nữ sao.

” À, ông chủ đưa cô về đây đúng không ”

” Vâng ”

Cô gật đầu.

” Nhà to quá, con đi 1 hồi thì bị lạc, dì có thể chỉ giúp con đường nào để ra cổng không ”

Cô thật lễ phép làm dì có cảm tình ngay lần đầu gặp cô.

” Cô đi theo tôi ”

Dì đi trước, cô đi theo sau.

” Cảm ơn dì, con đi đây ”

Cô chào dì rồi vọt chân lên cổ chạy khỏi căn nhà khiến cô cả đời không quên.

Ra đến cổng cô không biết đi hướng nào, làm sao bây giờ, a là bên phải cô chạy qua bên phải, chạy một hồi thì cô bị té tại đôi giày cô đang mang quá cao, không được, cô không thể mặc đồ như thế này đến gặp bà cô được.

Cô chạy đến một cửa hàng bán quần áo cô mua một cái áo thun, một cái quần jean dài và một đôi giày bata.

Cô nào ngờ những hành động này giờ của cô đều bị thu vào tầm mắt của anh.

Anh là vậy đó, anh không bao giờ quan tâm người khác ra mặt, cũng chính vì thế mà anh đã từng đánh mất người con gái anh yêu.

8 năm trước.

” Nhật Vy, anh có 2 vé xem phim em đi xem với anh được không ”

Tuấn Khanh cần 2 vé xem phim đưa cho Nhật Vy.

Ở đằng xa có một chàng trai vò nát 2 chiếc vé xem phim đang cầm trên tay, không ai khác đó là anh.

” Nhật Vy anh mua nước cho em nè ”

Tuấn Khanh đặt ly nước lên bàn cho Nhật Vy.

Anh chỉ biết ngồi nhìn, anh không thể làm gì hết.

14 tháng 2

” Nhật Vy em làm bạn gái anh nha ”

Tuấn Khanh quỳ gối, 1 tay cầm bó hoa, 1 tay cầm chiếc nhẫn, đưa lên trước mặt Nhật Vy.

Nhật Vy mỉm cười, cô nhìn ra cửa hình như có ai đó đang nhìn cô, là anh, anh đang cầm trên tay một bông hoa, anh nhút nhát không dám bày tỏ và.....anh đã đánh mất Nhật Vy.

Nhật Vy tươi cười nhìn Tuấn Khanh.

” Em đồng ý ”

Hiện tại

Xe anh dừng trước cổng bệnh viện, cô cần tiền, anh biết do cô quản lí nói với anh nhưng cần tiền để làm gì thì anh không biết.

Anh xuống xe đi theo cô vào bệnh viện, anh thấy cô bước vào một phòng bệnh rất đông người.

Anh đứng ngoài cửa nhìn vào, cánh cửa có một tấm kính trong suốt hình vuông nên anh rất dễ nhìn thấy cảnh tượng bên trong, cô ngồi xuống ghế nắm tay bà.

” Bà ơi bà, cháu vào thăm bà nè ”

Cô mỉm cười, bà mở mắt.

” Cháu đi đâu sao tối qua không vào với bà ”

Bà mỉm cười xoa đầu cô.

” À cháu... ”

” Y Y ”

Dì Lam mở cửa bước vào, dì nhìn thấy có người đàn ông đứng ở ngoài nhìn vào, anh ta là ai mà đẹp trai vậy, dù Lam bước đến làm anh giật mình.

” Dì ”

Cô đứng dậy nhìn dì Lam.

” Cái cậu đẹp trai đứng ngoài cửa là bạn con sao, dì thấy cậu ấy cứ đứng ngoài đó nhìn con hoài ”

Dì Lam chỉ ra cửa.

” Con làm gì có bạn ”

Cô nhìn ra cửa theo hướng dì Lam chỉ, anh né qua một bên để cô không nhìn thấy mình, làm cô không nhìn thấy anh.

” Con có nhìn thấy ai đâu, dì đến thì tốt rồi, dì ở đây với bà nha, con đi gặp bác sĩ ”

” Ừm ”

Cô bước được 2 bước thì bà cô nắm tay của cô.

” Con chưa trả lời bà mà ”

” Một chút con sẽ trả lời bà, con đi gặp bác sĩ đã ”

Cô dùng tay còn lại đặt lên tay của bà cô.

” Con đi đi ”

Dì Lam nhìn cô, cô gật đầu rồi đi ra ngoài.

Anh thấy cô đang đi ra thì ngồi xuống ghế, anh thấy tờ báo đang đặt trên ghế thì cầm lên giả bộ đọc.

Cô cũng không để ý, cô đi gặp bác sĩ ở phòng làm việc của ông.

” Bác sĩ ”

Cô gõ cửa rồi mở cửa bước vào.

” Cô ngồi đi ”

Ông đưa tay ra, ý mời cô ngồi xuống.

” Tôi có tiền rồi nhưng chỉ có 3 triệu, bác sĩ có thể làm xạ trị cho bà tôi không, tôi sẽ cố gắng trả hết tiền mà, tôi hứa là tôi sẽ trả mà ”

Ông bác sĩ lắc đầu.

” Khi nào đủ tiền thì đến tìm tôi, dựa vào gia cảnh của cô, 10 năm sau cô cũng chưa trả hết ”

Ông bác sĩ cầm cây bút thả lên bàn.

” Tôi hứa sẽ trả đủ mà, ông làm ơn đi ”

Cô chấp tay quỳ xuống trước mặt ông bác sĩ.

Ông bác sĩ tức giận đẩy cô.

Tất nhiên những cảnh này giờ đều bị thu vào tầm mắt của anh.

” Bác sĩ Âu ”

Anh mở cửa bước vào, cả 2 người ngạc nhiên ngược lên nhìn anh.

” A.. Tổng lão đại ”

Ông hoảng sợ nhưng vẫn giả bộ tươi cười.

” Chưa đến ngày trả tiền mà anh đến tìm tôi, anh không khỏe chỗ nào sao ”

Ông bác sĩ mặc cô đi lại chỗ anh.

Nãy giờ cô ngây người, Tổng tổng, Tổng lão đại, là cùng một người sao.

” Tôi muốn ông chữa trị cho bà của cô gái này ”

Câu nói của anh đập tan suy nghĩ của cô, anh đang giúp cô sao.

” Nhưng... ”

Ông bác sĩ quay lại nhìn cô.

” Ông thấy phiền sao ”

Anh nhướn mắt nhìn ông bác sĩ.

” Không, không, không phiền nhưng mà cô ta chưa trả hết tiền ”

Nghe câu trả lời của ông bác sĩ thì anh nhếch mép.

” Tôi sẽ trả ”

Anh nhìn cô.

” Tôi...tôi sẽ đi ngay ”

Ông bác sĩ chạy ra khỏi phòng.

Anh đi lại đỡ cô đứng lên.

” Sao anh lại giúp tôi ”

Anh mắt của anh lúc nhìn ông bác sĩ thật làm cho người khác hoảng sợ mà.

” Tôi không giúp em mà tôi giúp cho bà của em ”

Anh ghé sát vào tai cô.

” Anh...anh muốn tôi làm gì? ”

Cô ngậy thơ nhìn anh.

” Trở lại nhà tôi và ngoan ngoãn làm Tổng phu nhân ”

4. Chương 4: Tôi Yêu Con Nít

Cái gì, Tổng phu nhân, cô có nghe lắm không muốn làm phu nhân để như vậy thì tại sao đến giờ anh vẫn chưa kết hôn, hay là anh đùa với cô, hay là đang lừa gạt cô nhưng cô có gì để anh lừa gạt chứ, thất tình đi Y Y này đang mơ đó.

” Tôi...tôi mới có 17 tuổi thôi đó ”

Nghe câu trả lời ngốc nghếch của cô anh bật cười.

” Tôi có nói sẽ kết hôn với em sao ”

Anh nghiêng đầu qua một bên nhìn cô.

Sao, anh bảo cô làm phu nhân mà nói là không muốn kết hôn, vậy là sao.

” Em đang nghĩ, chúng ta không kết hôn thì làm sao em làm Tổng phu nhân được đúng không ”

Anh như đọc được suy nghĩ của cô vậy, cô nghe được câu nói của anh thì giật mình.

” Sao anh biết ”

Cô ngậy thơ nhìn anh.

” Em ngốc quá ”

Anh xoa đầu cô, tim anh bỗng đập nhanh hơn bình thường, nó bị gì vậy, chẳng lẽ anh đã yêu cô gái này rồi sao, không được, không thể nào, nhưng tại sao không thể cô đáng yêu như vậy mà.

” Nếu lỡ giúp rồi thì anh giúp tôi một chuyện nữa được không ”

Vì đang nhờ vả anh nên cô không dám nói lớn chỉ dám nói lí nhí trong miệng.

” Em nói đi, sau này không cần ngại như vậy đâu ”

Anh nhét hai tay vào túi quần có vẻ rất thoải mái nhìn cô.

” Chuyện là tôi lớn lên trong cô nhi viện lúc trước thì hay có các mạnh thường quân đến hỗ trợ tiền để giúp chúng tôi nuôi các em nhỏ nhưng hai năm trước không biết tại sao họ lại không giúp chúng tôi nữa, cho nên bà tôi và các cô trong đó phải làm bánh ra chợ bán, còn tôi phải nghỉ học để đi làm thêm nuôi các em, khoảng 5 tháng trước có 1 em trai bị bệnh nặng nhưng chúng tôi không đủ tiền chữa trị nên bà tôi phải đi vay tiền, tháng sau đến hạn trả nhưng tôi không có tiền, nếu không trả cho họ thì chúng tôi sẽ phải rời khỏi cô nhi viện ”

Đôi mắt cô đã long lanh như sáo khóc.

” Vậy sao, em kể tôi nghe để làm gì ”

Anh không thể chịu được khi nhìn và đôi mắt của cô, nhưng anh trêu cô chưa chán.

” Anh có thể cho tôi mượn một ít tiền được không, tôi sẽ cố gắng làm việc để trả cho anh, anh muốn tôi làm gì cũng được nhưng xin anh giúp tôi được không ”

Cô khụy gối xuống, chắp tay trước ngực.

” Em làm gì vậy, đứng lên đi, tôi chỉ đùa thôi, tôi sẽ giúp em mà, ngoan đừng khóc ”

Anh đỡ cô dậy, lau nước mắt đang lăn trên má của cô, anh ôm cô vào lòng, tai phải đặt lên đầu cô như đang trấn an cô.

” Thật không ”

Cô hít một cái rồi ngược mặt lên nhìn anh.

” Ừm ”

Câu trả lời của anh như làm cô động lòng, cô lấy hai cánh tay của mình ôm thật chặt anh, có phải cô đã yêu anh không.

Tháng sau anh cùng cô về cô nhi viện hôm nay cũng là ngày bọn giang hồ đến để lấy tiền, anh đã nói giúp thì chắc chắn sẽ giúp cô mà, suốt một tháng qua cô lúc nào cũng bên cạnh anh vì nó làm cho anh vui, anh không ép cô lúc nào cũng phải ở bên mình có lúc anh thấy cô ngòid một chỗ, có vẻ như cô đang rất buồn nên anh không làm phiền cô mà cho cô về thăm các em và bà cô hoặc anh sẽ đưa cô đi chơi, còn bà cô thì đã xuất viện từ tuần trước bác cô bây giờ không còn trở ngại gì về sức khỏe nữa hết, xem quên ngày mai là sinh nhật 18 tuổi của cô, anh có tặng quà đặc biệt gì cho cô hông ta.

” Máy đưa à ”

Cô cầm hai vỏ đầy bánh chạy vào nơi các em đang vui chơi.

” Anh chị Y Y kìa ”

Một cậu bé ái vàng chỉ tay về phía cô rồi chạy vào nhà bếp.

” Cô ơi, bà ơi chị Y Y về kìa ”

Cậu bé chạy vào bếp kêu dì Lam và bà cô cùng các cô giáo khác.

Họ chạy ra ngoài thì thấy một đám con nít đang vây quanh cô, kể bên cô có một chàng trai cao to, đẹp trai đang ngồi chồm hồm phát bánh kẹo cho các em nhỏ, nhìn từng động tác, cử chỉ giao tiếp với các em thì họ đã nhận ra rằng anh rất yêu trẻ con.

” Y Y con về rồi ”

Bà cô dang tay đi về phía cô.

” Bà... ”

Cô cũng dang tay chạy về phía bà mình.

” Con nhớ bà chết mất bà ơi ”

Cô xà vào lòng bà mình làm nũng.

” Ôi... Chán cũng nhớ chị chết được chị ơi ”

Một cậu bé mặt chết áo đỏ chạy lại ôm chân rồi cà cà mặt mình vào đôi chân trắng nõn của cô, khiến cho không khí trở nên đông băng nhờ anh chứ ả, anh đang cảm thấy ganh tị với cậu bé kia, anh đã chịu đựng cả tháng nay rồi, nhờ cậu bé mà sự chịu đựng của anh trở nên vô ích, anh liếc cậu bé, cậu bé liếc anh, anh trừng mắt một cái cậu bé liền trở thành con mèo hoang ngoan ngoãn bỏ tay và mặt ra khỏi chân cô.

Cô nhìn anh rồi phì cười, anh lúc này thật đáng yêu nha.

” Trời ơi, vào trong đi rồi nói chuyện ”

Đì Lam dập tắt bầu không khí căng thẳng, kêu mọi người vào trong.

5. Chương 5: Hiểu Lâm Em

” Cậu ngồi xuống đi ”

Dì Lam đưa tay ra ý mời anh ngồi xuống.

” Vâng ”

Anh như một chú mèo nhỏ trước người nhà của cô.

” Cảm ơn con đã giúp đỡ bà và các cháu ở đây, nếu như không có con thì bà già này không xong rồi ”

Bà cô nắm tay anh.

” Dạ không có gì đâu, sớm muộn gì mình cũng trở thành người một nhà mà ”

Cô đang cười tươi, nghe câu trả lời của anh làm cho đứng hình.

” Cá...cá...cái gì mà một nhà ”

Mọi người nhìn về mặt ngại ngùng của cô mà phì cười.

” Chú ơi chú ”

Một cô bé dễ thương chạy lại nắm tay áo của anh lay lay.

” Chú...chú sao ”

Anh ngơ ngác chỉ tay vào mặt mình.

” Hahaha chú haha chú ”

Cô ôm bụng cười đến đau cả bụng.

” Nè cô bé dễ thương, bộ anh già lắm hay sao mà em gọi anh là chú hả ”

Anh nựng má cô bé.

” Dạ, anh ra chơi với con đi ”

Cô bé chu mỏ nhìn anh.

Con nít thật ngây thơ mà.

Khoan đã cách xưng hô của cô bé làm anh bật cười.

” Được, đi thôi ”

Anh cười rồi bế cô bé lên.

Woa...anh cười thật là đẹp trai nha, nó không giống anh lúc làm việc chút nào.

” Cậu ấy đúng là tốt thật ”

Dì Lam nhìn theo bóng lưng của anh rồi nhìn cô.

” Đúng vậy, Y Y con nên trân trọng cậu ấy biết chưa ”

Bà cô nhìn cô cười, cô không nói gì, chỉ biết cười trừ.

Anh và cô chơi hết cả buổi sáng và buổi trưa, 4h chiều anh và cô mới rời khỏi cô nhi viện.

Trên đường về nhà cô im thinh thít không nói một lời.

” Nè em sao vậy, em thấy không khỏe hả ”

Anh đưa tay sờ trán cô.

” Không có tôi không sao ”

Cô lấy tay anh xuống.

” À mai là sinh nhật em rồi, em muốn quà gì nói đi, tôi sẽ tặng em ”

Anh cười tươi nhìn cô, anh lúc nào cũng lại lòng, khả khắc với người khác nhưng với cô thì nhẹ nhàng, dịu dàng để cô cảm thấy an toàn khi ở cạnh anh.

” Không cần ”

Chiếc xe cũng mới dừng lại, cô xuống xe chạy thẳng lên phòng không nhìn anh dù chỉ một lần.

Mặt anh dần biến sắc, anh khi nãy và hiện tại như hai người vậy, anh lấy điện thoại trong túi quần ra bấm một dãy số rồi gọi.

” Xong chưa ”

Ánh mắt anh lạnh lùng, tàn nhẫn không giống với ánh mắt lúc anh nhìn cô chút nào cả.

” Rồi ”

Giọng nói từ đầu dây bên kia được vang lên anh liền tắt máy đi vào nhà.

” Ông chủ, ông ăn tối không tôi dọn ”

Dì Hà lại gần anh, hơi cúi người.

” Không cần, dì mang cơm lên cho Y Y dùng thôi là được ”

Anh nói rồi đi lên phòng.

Dì Hà thở dài rồi cảm thấy tội cho cô, ở cạnh một người đàn ông lạnh lùng, tàn nhẫn, xem cỏ rác quan trọng hơn cả mạng người dì cũng không thể làm gì ngoài cầu mong ông trời sẽ bảo vệ cho cô khỏi cơn tức giận của anh.

Suốt 1 tháng cô bên cạnh anh ngày nào anh cũng về nhà thảnh thơi để ăn tối cùng cô, chăm sóc, bảo vệ cô nhưng sau đó thì anh một mình đập phá hết tất cả đồ trong phòng của mình vì tính cách của anh rất kì lạ, anh rất hay đập phá đồ, lúc anh tức giận thì không cần dao, súng người khác cũng sẽ chết bởi ánh mắt độc ác, tàn nhẫn của anh.

Cốc cốc cốc tiếng cửa phòng của cô vang lên, cô không định đi mở cửa vì cô nghĩ người gõ cửa là anh.

Không phải cô không muốn nhìn thấy anh mà cô không biết nói gì khi gặp anh.

” Y Y là dì đây, mở cửa đi con ”

Lúc cô về nhà mọi người đều gọi cô là Đinh tiểu thư cô cảm thấy không quen và nó quá xa cách nên cô đã nói với mọi người phải gọi cô là Y Y.

” Dì à ”

Cô mở cửa rồi ôm chầm lấy dì Hà.

” Y Y vào trong ngồi xuống rồi nói con ”

Y Y đi vào ngồi xuống giường, cô co chân lại rồi ôm lấy hai chân.

” Dì đem cơm lên cho con nè, con ăn đi ”

Dì Hà cười rồi đưa mâm cơm cho cô.

Cô nhìn mâm cơm có một cái chén, một đôi đũa, gà chiên, canh măng, cà rốt xào và một ly sữa, nhìn nó rất bình thường nhưng toàn là món cô thích.

Cô lắc đầu rồi tiếp tục co người lại.

” Ngoan ăn đi con ”

Dì Hà nắm tay rồi đặt mâm cơm lên tay cô.

” Là anh ấy kêu dì đem lên cho con sao ”

Mắt cô rưng rưng.

” Ừm ”

Dì Hà thu mâm cơm lại rồi đặt qua một bên.

” Ông chủ tốt với con vậy, sao con lại sợ cậu ấy ”

Dì Hà nắm tay cô.

” Con có tư cách gì mà ở bên cạnh anh ấy chứ, con chỉ là kỹ nữ được anh ấy mua về thôi ”

Cô cúi đầu xuống.

Đúng lúc anh định đi qua phòng cô xem cô có chịu ăn không thì nhìn thấy dì Hà đang ngồi đó nên anh không đi vào mà đứng ngoài cửa xem cô và dì Hà đang nói gì.

” Con ngốc quá ông chủ yêu con mà cho dù con có ra làm sao đi chăng nữa thì cậu ấy vẫn yêu con biết chưa ”

Dì Hà sờ đầu cô.

Cô lắc đầu rồi tiếp tục co người lại.

” Dì hỏi con, con có cảm giác gì với cậu chủ không, ví dụ như là con thích cậu ấy vậy đó ”

Dì Hà nhìn cô có vẻ như dì đang rất mong chờ câu trả lời của cô.

Anh đứng ngoài cửa cũng đang rất muốn biết cô sẽ trả lời như thế nào.

” Con...con...không có ”

Câu nói của cô rất ngắn nhưng đủ làm trái tim của anh tan vỡ, đôi mắt anh đầm nước anh khóc thật rồi, anh không đóng cửa mà chạy đi.

” Con...con chỉ cảm thấy mỗi lần gần gũi anh ấy tim con đập rất nhanh, con không còn thấy sợ anh ấy như trước nữa, con cảm thấy rất an toàn khi ở bên cạnh anh ấy ”

Cô nói rồi đôi mắt cô sụp xuống.

” Con gái ngốc con yêu ông chủ rồi ”

Dì Hà phì cười xoa đầu cô, cô ngạc nhiên mở to mắt, mình yêu anh ấy thật rồi sao, thật sao.

Dì Hà lắc đầu rồi ra khỏi phòng để lại cô đang ngơ ngác.

Hôm sau cô thức dậy rất sớm chuẩn bị bữa sáng cho anh.

” Y Y con làm gì vậy ”

Dì Hà thấy cô lay hoay trong bếp thì chạy lại.

” À con nấu bữa sáng cho Hạo Văn ”

Cô cười tươi nhìn dì Hà.

” Cậu chủ đã ra khỏi nhà từ sớm rồi ”

Con gái lớn của dì Hà đang lau nhà ở tầng trên thì đi xuống.

” Hả, anh ấy đi rồi sao ”

Cô đang vui nhưng nghe câu nói đó thì mọi thứ như sụp đổ.

Hôm nay sinh nhật cô mà anh không ở nhà đón sinh nhật cũng cô sao.

Đột nhiên cô vui lên.

” Dì à, công ty anh ấy ở đâu vậy? Con sẽ đem cơm đến cho anh ấy ”

Dì Hà và con gái dì ấy ngơ ngác nhìn nhau.

30 phút sau thì cô đã đứng dưới công ty của anh rồi.

Cô đi vào trong.

” Chị à, cho tôi hỏi phòng của Hạo Văn ở đâu vậy ”

Cô đi lại quây lễ tân hỏi thăm, cô không biết anh làm chức vụ gì ở đây nên nói đại tên anh hy vọng họ sẽ biết.

Hai cô lễ tân ngạc nhiên, lần đầu tiên có người dám gọi thẳng tên anh, cô không sợ anh hay sao mà lại gọi thẳng tên anh như vậy.

” Xin hỏi cô là ai ”

Cô lễ tân nhìn cô.

Cô là gì của anh, chẳng lẽ nói mình là người được anh mua về sao, không được.

” À tôi là giúp việc nhà anh ấy, sáng nay anh ấy đi làm mà không kịp ăn sáng nên tôi đem bữa sáng đến cho anh ấy ”

Hai cô lễ tân mở to mắt, không lẽ anh cho phép giúp việc gọi thẳng tên mình sao.

Họ không tin cô định hỏi thêm, đúng lúc đó Trịnh Kiên (tên quản lý của anh) đi tới.

” Đình tiểu thư cô đến đây có việc gì không ”

Trịnh Kiên đi lại chỗ cô đang đứng.

” Tôi mang bữa sáng đến cho anh ấy ”

Cô đưa chiếc cà men lên.

” Cô đi theo tôi, à mà hai người nhớ kỹ cô ấy là người của Tổng tài hai cô tốt nhất đừng đụng vào ”

Người của tổng tài sao 2 người họ chết chắc.

Trịnh Kiên đưa cô lên tầng cao nhất là tầng 30.

Trịnh Kiên đi vào đưa tài liệu cho anh còn cô đứng ngoài cửa đợi.

” Đây ”

Trịnh Kiên đập xấp hồ sơ xuống mặt bàn.

” Cậu chán sống sao ”

Anh trợn mắt nhìn Trịnh Kiên.

” Ồ... Cậu.. cậu kí đi ”

Trịnh Kiên sợ hãi chỉ vào chỗ cần kí cho anh.

Anh kí xoẹt xoẹt vào rồi đưa cho Trịnh Kiên.

Anh thấy Trịnh Kiên vẫn đứng đó thì nhăn mặt.

” Sao còn chưa đi ”

Trịnh Kiên giật mình.

” Ồ... có người đến tìm cậu á, đang đứng ngoài cửa á ”

Trịnh Kiên đi ra ngoài rồi làm dấu cho coi đi vào.

Cô gạt đầu rồi mở cửa đi vào.

Căn phòng to thật thật nhiên nó là phòng làm việc của tổng tài mà sao không to được chứ.

Ánh mắt cô dừng lại trên người anh.

Anh đang chăm chú làm việc nên không để ý đến cô, điều đó không có nghĩa anh không biết cô đi vào.

Cô thấy anh không để ý đến mình thì chủ động nói chuyện trước.

” Sáng nay anh đi làm sớm vậy, chắc anh chưa ăn sáng đâu, tôi mang bữa sáng đến cho anh nè ”

Cô đi lại bàn làm việc của anh đặt cà men lên bàn.

Anh vẫn vậy, vẫn tập trung làm việc không để ý đến cô.

Cô buồn lắm, thật sự rất buồn, nhưng nỗi buồn của cô làm sao to bằng nỗi buồn của anh suốt 1 tháng ở bên cạnh cô nhưng cô không mở miệng nói với anh lời nào, cô biết anh đã ra ngoài tìm người phụ nữ khác để giải quyết, anh cứ nghĩ đi lúc cô ngủ thì cô sẽ không biết nhưng anh chưa nghĩ sâu xa, làm sao cô có thể ngủ ngon ở một nơi xa lạ như thế này.

Hiện tại cô đang mặc một cái áo 2 dây, một cái chân váy và một cái áo khoác.

Cô cởi cái áo khoác ra, sau đó cô kéo khóa chân váy làm nó lỏng ra rồi tự tuột xuống, cô tự cởi chiếc áo 2 dây mình đang mặc ra, cô cởi cả nội y ra luôn.

2 hạt đậu đỏ ấy, làn da và cả cơ thể ấy đã 1 tháng rồi anh chưa nhìn thấy lại một lần nữa hiện ra đặc biệt hơn nữa là cô đã tự nguyện làm điều đó.

Anh không thể tập trung làm việc khi có cô ở đây, anh bỏ bút xuống ngược, mặt lên định bảo cô đi về thì lại nhìn thấy cô không mặc quần áo, một tay che ngực còn một tay che nơi tư mật ở phía dưới lại, mặt cô thì đỏ ửng vì đây là lần đầu tiên cô tự nguyện cởi quần áo trước mặt người đàn ông khác.

Cái vật nam tính được che bởi 2 lớp quần của anh lại cương cứng, nó yêu cầu anh cho nó được ra ngoài.

6. Chương 6: [H] Phòng Làm Việc Đầy Mùi Tình Dục

Anh ra khỏi bàn làm việc, đi khóa cửa phòng lại, khóa xong anh quay đầu lại nhìn thấy tấm lưng trần gợi cảm và cặp mông căng tròn, anh thật sự không chịu nổi nữa rồi, hôm nay anh nhất định sẽ ăn sạch cô.

” Em làm gì vậy? ”

Mặc dù đang rất muốn nhưng anh cô kiềm chế mà hỏi cô.

” E...e....em...”

Cô không biết phải nói thế nào, nếu anh không làm gì cứ nhìn cô thì cô sẽ xấu hổ đến chết mất.

” Em là đang quyến rũ tôi sao ”

Anh tiến lại gần cô, anh thật sự hết kiên nhẫn rồi.

” Anh từ từ đã ”

Cô buông hai tay, dùng hai tay để trước ngực anh cô cố gắng đẩy anh ra nhưng vô ích cô làm sao mạnh bằng anh được.

” Ừm.... ”

Anh định eo cô kéo cô về phía mình, dùng môi khóa chặt 2 cánh môi của cô.

Anh không ngừng mút liến cho đến khi cánh môi cô sưng đỏ anh mới buông tha mà di chuyển xuống cái cổ trắng ngần của cô.

” A...a...đu...đau ”

Hai tay cô quấu lấy vai của anh.

Anh bế cô lên di chuyển lại bàn làm việc, anh đặt cô lên bàn, tách hai chân cô ra nơi tư mật phía dưới đã được cô vệ sinh sạch sẽ trước khi đến đây.

Anh quơ hết tất cả hồ sơ trên bàn kể cả laptop xuống sàn trừ cà men cơm, anh lấy cái cà men đặt nhẹ xuống sàn.

Anh xé toạt chiếc áo sơ mi đang mặc ra cơ thể cường tráng lại hiện ra khiến cô mở to mắt.

Anh đặt cô ngã lên bàn, anh leo lên nằm trên người cô không ngừng liếm láp cái cổ của cô, hai tay thì xoa nắn hai hạt đậu đỏ của cô, thỉnh thoảng anh quên mất mà bóp thật mạnh ngực của cô làm cô bất ngờ đau mà rên rỉ.

” Ừm....ừm... ”

Anh di chuyển chiếc lưỡi từ cổ mà đi xuống ngực của cô, hai tay anh đặt sau mông cô mà xoa nắn.

Anh lại tách hai chân cô ra, anh leo lên bàn đứng ở khoảng trống giữa hai chân cô.

Anh tuột chiếc quần tây âu và chiếc boxer ra, cự vật của anh cũng vì được giải thoát mà vui mừng căng cứng lên.

Người cô nóng hừng hực, tại sao cô lại biến thành người như thế chứ.

Cô lấy tay sờ vào âm đạo, một tay bỏ vào miệng mút, anh nhìn thấy cảnh này quả thật rất ngạc nhiên, người con gái ngày nào cự tuyệt, từ chối mỗi khi anh gần gũi biến đâu mất rồi.

” Ừm...ừ...ừmm.. ”

Ngón tay cô sơ ý chọt vào âm đạo khiến cô khê rên lên, cô cảm thấy xấu hổ, mặt đỏ ửng.

” Em nói muốn tôi đi ”

Anh ngồi xổm xuống nâng cầm cô lên.

” Ừm...em muốn anh mau đi ”

Cô ưỡng người lên.

” Dâm đẳng ”

Anh buông cầm cô ra, tay cầm cái vật thô bạo kia đâm thẳng vào âm đạo của cô mà không cần dạo đầu.

” Á...ừm....ừ...nhanh..nữa..ừm ”

Tay cô đặt lên eo cô, hai tay anh vẫn không rời cặp ngực của cô.

Anh bị câu nói của cô làm anh trở nên điên cuồng hơn mà liên tục rút ra rồi lại đẩy vào.

” Ừ...ừm...nhanh...nhanh nữa....ừm sướng....sướng...”

Cô đặt tay trước ngực anh vuốt ve.

Đột nhiên anh dừng lại làm cô mất hứng nhăn mặt.

Anh tót xuống bàn lấy cái cà men đặt lên bàn rồi mở ra xem, có cơm nấu khói còn nghiêmng ngút bay hơi lên, thịt gà xào với cải, canh khoai môn, gần cuối là nước sâm đều còn nóng hổi.

Anh dang chân cô ra khỏi bàn để nó lơ lửng, anh bóc một nắm cơm nhét vào âm đạo của cô.

” A nóng....nóng quá ”

Anh cắn môi rồi dùng cự vật đẩy hết cơm vào trong, vài hạt không biết điều mà dính lại cự vật của anh.

” Á.....nóng..nóng quá ”

Hai hàng nước mắt đã lăn dài trên gương mặt của cô.

” Ngoan....không sao đâu, chút sẽ hết thôi....ngoan, mút nó đi sẽ hết nóng nhanh thôi ”

Anh xích lên trên, anh quỳ trên đầu của cô, đầu cô nằm ở giữa 2 chân của anh, cự vật của anh nằm trước mặt cô.

Cô ngoan ngoãn ngậm lấy cự vật của anh, liếm xung quanh không còn một hạt cơm, anh bắn hết tinh dịch vào trong miệng cô anh lấy cự vật ra khỏi miệng cô.

Cô luyến tiếc, cô thật thích cái vị ấy, cô thích cái mùi tanh của tinh dịch, cô nuốt hết hết tinh dịch anh bắn, cô thè lưỡi liếm hết tinh dịch dính ngoài miệng.

Cô thấy tinh dịch còn dính trên cự vật của anh thì ngồi dậy định liếm hết nhưng anh không cho cô ngồi dậy, cô vừa mới ngước lên được một chút thì anh đẩy cô làm cô lại ngã xuống bàn.

Anh bước xuống bàn lấy cái cà men, anh lấy cái đựng gà xào với canh và cái đựng canh khoai môn đổ hết lên người cô.

” Nóng....nóng phỏng chết em rồi... ”

Nóng thật sự rất nóng, cô lại khóc.

Hai tay anh đặt lên bàn anh đưa lưỡi liếm hết canh trên người cô.

” Ừm....sướng sướng ”

Cô ưỡng người lên.

Anh ăn hết gà và cải trên người cô.

Anh lấy hai cục khoai môn nhét vào âm đạo của cô.

” Ừ...nữa đi nhiều... nhiều lên ”

Chỉ mấy phút mà cô đã thích nghi được với sở thích của anh.

Cho dù cô thích, rất rất thích nhưng cơ thể cô làm sao chịu được cô ngắt đi.

Thật sự cô không muốn ngắt đâu, cô còn chưa thỏa mãn mà tại cơ thể cô không nghe lời.

Anh thấy cô ngắt thì đẩy cái cuối cùng rồi luyến tiếc rời đi.

Anh mặt lại áo quần cho cô.

Anh cũng mặc lại quần áo nhưng ở trên thì anh chỉ mặc cái áo vest vì cái áo sômi anh xé rồi còn đâu.

Anh bế cô ra khỏi phòng làm việc rồi kêu bà lao công vào dọn dẹp phòng anh.

Anh bế cô ra xe trước sự ngỡ ngàng của hàng trăm nhân viên.

Họ thắc mắc người phụ nữ đó là ai mà anh lại từ một người lãnh lòng, lãnh khốc trở nên ân cần, dịu dàng.

Cô ngắt tân 11 tiếng sau mới tỉnh lại, giờ đã là 21h.

” Ừ....đây là đâu ”

Cô tỉnh lại trong căn phòng đầy hoa hồng và nến.

Anh từ ngoài đi vào trên tay cầm một cái bánh kem, kỳ lạ chiếc bánh rất nhỏ chỉ bằng cái chén, công ty anh phá sản rồi sao, sao anh nghèo quá vậy.

” Chúc mừng sinh nhật em ”

Anh đưa chiếc bánh lên trước mặt cô ra dấu bảo cô thổi nến.

Cô ngoan ngoãn thổi tắt cây nến, anh lấy cây nến ra đưa cái bánh và cái thìa cho cô rồi ngồi xuống chiếc ghế sofa nhìn cô.

Cô lại ngơ ngác nhìn anh.

” Em ăn đi ”

Anh khoanh tay trước ngực nhìn cô.

7. Chương 7: Người Cũ

Cô vâng lời anh ăn cái bánh kem, ăn gần hết cái bánh thì coi thấy trong miệng mình có cái gì đó, cô nhả ra tay.

Nó lấp lánh, giống như kim cương vậy, không sai đó chính là chiếc nhẫn kim cương.

Anh đi lại cầm lấy chiếc nhẫn quỳ xuống bằng một chân, chiếc nhẫn đưa lên trước mặt cô.

” Làm vợ anh nha ”

Cô không biết chuyện gì đã và đang xảy ra, cô ngơ ngác nhìn anh.

” Em...em..ùm ”

Cô mỉm cười gật đầu.

Anh đứng dậy ôm chầm lấy cô, không giấu được niềm vui anh đã rơi nước mắt là giọt nước mắt hạnh phúc.

” Anh hỏi em cái này ”

Anh buông cô ra hai tay vắn đề trên vai cô.

” Hửm ”

Cô ngược nhìn anh.

” Chuyện hôm qua em nói với dì Hà là sao hả ”

Lại là đôi mắt lạnh như băng đó.

” Anh nghe lén à ”

Về mặt cô ngạc nhiên nhìn anh.

” Anh nghe gì rồi ”

Cô lấy tay anh ra khỏi vai mình.

” Anh nghe dì Hà hỏi em có thích anh không, em bảo là không ”

Anh quay mặt đi chỗ khác.

” Anh ngốc quá đi, anh chỉ mới nghe được một nửa thôi ”

Cô phì cười.

Anh ngơ ngác nhìn cô.

” Không tin anh cứ hỏi dì Hà ”

Cô đi lại ngồi xuống giường nhìn anh.

Anh lắc đầu rồi nhếch mép nhìn cô.

” Em....”

Tiếng chuông điện thoại anh vang lên.

” Ông chủ ơi ”

Tiếng một cậu nhóc vang lên.

” Có gì nói ông chủ nghe ”

Anh rất rất rất....yêu trẻ con, nghe được giọng nói trẻ con thì anh lại rất vui.

” Ông ơi có cô gì gì đó tìm ông ở nhà nè ”

Chủ nhân của giọng nói hồn nhiên ấy chính là cháu trai của dì Hà.

” Ai ”

Anh vừa dứt câu thì bên kia có một giọng nữ vang lên.

” Tôi đây ”

Chỉ hai chữ ngắn gọn nhưng đủ để anh biết ả ta là ai.

Anh tắt máy rồi nắm tay kéo cô đi.

” Khoan...Vấn ”

Cô không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ sau một cuộc điện thoại mà anh đã trở nên tức giận, rốt cuộc là chuyện gì chứ.

Về đến nhà anh đảo mắt khắp nhà như đang tìm cái gì đó.

” Tìm tôi sao ”

Từ trong phòng cô đi ra là một cô gái xinh đẹp, quyến rũ với chiếc đầm cúp ngực, ôm sát người.

” Ai cho cô vào phòng cô ấy ”

Anh quát cô gái đó.

” Anh à bình tĩnh đi ”

Tay cô đặt sau lưng anh, một tay còn lại vuốt ngực anh.

” Ô, đây là cô kỹ nữ mà anh đã đưa về sao, củng không tệ nhỉ ”

Ả ta nhếch mép.

” Cô cảm mến cho tôi ”

Anh định bước lên lầu thì có một cậu nhóc từ phòng cô đi ra.

” Mama ”

Cậu nhóc ôm một con robot, con robot đó là món đồ chơi anh thích nhất, đó cũng chính là món quà cuối cùng bố anh đã tặng cho anh, anh quý nó hơn cả mạng sống của mình mà.

Ả ta chính là vợ cũ của anh. 5 năm trước anh đã gặp ả ở một club, ả đã đến nhà khóc lóc với mẹ anh, mẹ anh bắt anh phải chịu trách nhiệm bằng cách cưới ả, họ đã kết hôn nhưng anh chẳng hề yêu ả, trước khi kết hôn thì ả đu anh như sam, sau khi kết hôn thì ả đi sớm về khuya, ả nói không đầu đuôi với anh, anh bận phải đi công tác 1 tuần, anh vừa đi được 2 tiếng thì ả đã cùng tình nhân lăn lộn trên giường của anh, sắp cất cánh thì anh mới nhớ anh đã bỏ xấp tài liệu chuẩn bị để họp với khách hàng nên anh về nhà để lấy kết quả anh thấy được cảnh tượng mà ả cả đời không muốn anh thấy.

Ả cầu xin anh tha lỗi cho ả nhưng anh nào để ý, anh ký giấy ly hôn, cho ả một số tiền rồi đuổi ả ra khỏi nhà

8. Chương 8: Có Thai

Bây giờ anh đang rất hạnh phúc thì ả ta quay về để làm gì chứ.

” Nói đi ”

Cậu nhóc thì chạy quanh nhà chơi, anh bảo cô lên phòng còn anh với ả ta thì ngồi xuống sofa nói chuyện.

” Thằng bé là con của anh ”

Ả ta nhìn anh.

” Là con tôi hay là con của cô với thằng tình nhân đó ”

Anh liếc ả ta.

” Anh.... ”

Ả ta tức giận đứng dậy.

” Mama, Tiểu Thiên buồn ngủ ”

Cậu bé chạy lại lắc tay ả.

” Ồ Tiểu Thiên ngoan, mama đưa con đi ngủ ha ”

Ả ẳm cậu nhóc đi được 2 bước thì anh quát.

” Đứng lại ”

Anh đứng dậy đôi mắt chứa đầy sự tức giận.

” Anh à ”

Cô nghe giọng của anh, có vẻ anh đang tức giận thì cô từ phòng bước ra.

” Hay để họ ngủ lại đây đi ”

Cô bước ra thì cơn tức giận trong anh như biến mất, ả ta thấy dậy thì đi về hướng phòng cô, ả liếc cô 1 cái rồi bước vào phòng.

” Vậy tối nay em ngủ ở đâu ”

Cô xuống lầu, ngồi xuống ghế.

” Em qua phòng dành cho khách ngủ cũng được ”

Cô khó xử nhìn anh.

” Tối nay em qua phòng anh ngủ đi ”

Cô nghe anh nói thì giật mình, nhưng từ chối thì chắc chắn anh sẽ giận, chỉ đêm nay thôi mà.

Anh vừa bước ra khỏi phòng tắm thì thấy cô đang nằm trên tấm chăn rồi cuộn lại như cục kimbap vậy.

” Em làm gì vậy, sợ anh làm gì em sao ”

Anh ngồi xuống giường.

” Không....không có ”

Cô bị nói trúng tim đen liền giật mình.

” Thế sao em lại cuộn lại như vậy, ả da sao tự nhiên anh thèm kimbap quá vậy kà ”

Nghe anh nói, cô liền cảm thấy anh đang ám chỉ mình liền lăn sang một bên, cả người cô hiện ra, cô nằm bên phải, để trống bên trái, anh kéo chăn đắp lại cho cô rồi nằm xuống.

” Anh à, cô gái đó là ai vậy ”

Thấy anh im lặng cô liền hỏi.

” Em ghen à ”

Anh quay người qua bên phải để mặt đối mặt với cô.

” Không có, em chỉ là muốn biết thôi ”

Sao nãy giờ cô ghì anh cũng biết hết vậy, anh làm nghề bói toán sao.

” Cô ta là vợ cũ của anh, 5 năm trước anh và cô ta đã kết hôn, cô ta đã ngoại tình cho nên anh li hôn và đuổi cô ta ra khỏi nhà, chỉ vậy thôi ”

Ánh mắt cô từ sớm đã long lanh.

” Vậy cậu bé đó thì sao ”

Cô đang trong chờ câu trả lời của anh, mong anh nói với cô đó chỉ là hiểu lầm.

” Cô ta nói đó là con anh nhưng anh không tin ”

Câu nói của anh kết thúc cô liền quay người sang hướng khác để anh không nhìn thấy cô khóc.

Anh vòng tay qua eo ôm cô lại, giờ đây gương mặt cô đã đầm nước mắt.

Sáng hôm sau cô thức dậy nhưng không thấy anh đâu, cô chợt nhớ lại chuyện hôm qua rồi lấy tay xoa xoa chiếc nhẫn hôm qua anh đã tặng cho cô.

Cô đi xuống lầu thì thấy ả ta đang thảnh thơi ngồi đọc tạp chí thời trang chẳng thấy cậu bé đâu, chắc cậu bé còn ngủ.

” Cô tìm Văn sao, anh ấy đã đưa Tiểu Thiên đi chơi rồi ”

Cái gì không phải anh nói cậu bé không phải con anh sao, sao anh lại dẫn cậu bé đi chơi.

Cô đi vào phòng mình lấy túi xách đột nhiên cô cảm thấy mắc ói cô liền chạy vào nhà tắm ối đến xanh cả mặt mày.

Cô rửa mặt rồi ngược lên nhìn vào gương.

Bà dì của cô đã 2 tháng rồi không đến, cô lại cảm thấy mắc ói với lại dạo này cô cảm thấy cơ thể rất khó chịu, có khi nào cô có thai rồi không.

Cô lấy túi xách rồi chạy ra khỏi nhà, khi xuống cầu thang cô không quên nói với dì Hà là cô đến cô nhi viện để khi anh về dì Hà biết mà nói với anh.

Cô chạy đến tiệm thuốc mua một cái que thử thai, sau đó cô đến một cái toilet công cộng để thử kết quả 2 vạch đỏ lần lượt hiện lên.

Cô có thai rồi sao, cô có nên nói anh biết không, cô không vui như những người phụ nữ khác, khi họ có thai thì la toáng lên còn cô thì đôi mắt ngấn lệ.

Vợ cũ, con anh đã quay về, liệu anh có cần cô và đứa con này nữa không.

Ngày hôm đó có mưa, mưa rất lớn nhưng tại sao cô lại không trú mưa mà lại lội bộ dưới mưa chứ, cô không sợ con mình không khỏe sau.

Anh về nhà nghe dì Hà báo lại thì lật đật chạy đến cô nhi viện, mọi người bảo cô không có đến, rốt cục cô đi đâu khi trời đang mưa như thế, anh chạy xe chậm chậm nhìn hai bên đường từ cô nhi viện về nhà để tìm cô.

Anh thấy bóng lưng của cô rồi, anh cảm thấy đau lắm sao cô lại đi bộ dưới mưa chứ.

Chợt cô cảm thấy đôi mắt nặng trĩu, cả bầu trời trước mắt trở nên tối sầm lại, cô ngã xuống đường.

Cô ngất, cô ngất thật rồi.

Anh vội dừng xe rồi xuống xe bế cô lên xe, trên đường về anh gọi cho bác sĩ Dương đến nhà anh.

” Nè cô ấy sao rồi ”

Bác sĩ Dương khác cho cô xong rồi đứng dậy.

” Cô ấy có thai rồi, cô ấy ngất là do lợi bộ dưới mưa quá lâu với lại hình như cô ấy bị áp lực gì đó nên mới dễ ngất như vậy, cạy liệu mà chăm sóc cho cô ấy tốt một chút ”

Bác sĩ Dương định vai anh.

” Ừ ”

Anh gật đầu.

Anh và bác sĩ Dương là bạn thân từ hồi cấp 2 đến đại học thì họ tách ra bởi mỗi người họ đều có ước mơ riêng, sau này anh mời bác sĩ Dương về làm bác sĩ riêng cho nhà của mình.

Cô tỉnh lại anh thấy vậy thì ngồi xuống cạnh cô.

” Nè em có thai rồi đó em biết không hả ”

Anh hôn nhẹ lên trán cô.

” Ừm ”

Cô chớp mắt một cái rồi quay đầu sang hướng khác.

” Em biết vậy sao em còn đi dưới mưa làm gì để ngất vậy chứ ”

Cô quay lại nhìn anh.

” Em muốn bỏ cái thai này ”

9. Chương 9: Bỏ Mặt

” Em nói gì ”

Anh nhăn mặt đứng dậy.

” Em nói em muốn bỏ cái thai này ”

Cô chống hai tay xuống giường nhìn anh.

” Em không thương con sao ”

Anh xuống giọng.

” Tôi muốn tự do ”

Cô nhếch mép.

” Được, em muốn tự do đúng không, chỉ cần em sinh con, sau khi sinh xong tôi sẽ cho em tự do ”

Anh cắn môi gặt đầu, nhìn cô với ánh mắt vô cùng thất vọng.

Anh đi ra cửa tự nhiên quay lại giường nhìn cô.

” Em mà dám bỏ cái thai này tôi thề sẽ khiến cho cả cái cô nhi viện và bà em sống không bằng chết ”

Anh bóp cằm cô, nước mắt cô rưng rưng.

Anh đi ra ngoài đóng cửa cái rào khiến cô giật cả mình, cô uất ức vò quần cái chần.

Tối đó anh bỏ cô một mình trong phòng.

Cô thấy điệu bộ lúc nãy của anh có lẽ anh đang rất tức giận, cô xuống giường đi tìm anh để xin lỗi.

Cô đi tìm hết phòng rượu đến phòng làm việc mà cũng chẳng thấy anh đâu.

Cô định đi lại cầu thang xuống nhà dưới tìm anh nhưng khi đi ngang phòng ngủ của cô thì nghe tiếng con nít cười.

Cô đi lại cửa rồi đẩy nhẹ cửa vào đủ để cô nhìn thấy người đàn ông đang đùa giỡn với một cậu nhóc.

Họ trêu đùa rất vui vẻ giống như cha con vậy, à phải rồi họ là cha con mà cô bị làm sao vậy, cô nhìn sang gốc bên kia giường thì trợn mắt, há hốc mồm.

À ta không biết xấu hổ mặt một chiếc đầm ngủ ren ngắn hai dây, à ta nằm nghiêng một bên, bầu ngực của à ta cũng gì vậy mà lộ ra gần hết chỉ chừa lại hai hạt đậu đỏ, chiếc đầm ngủ của à ta chỉ che được phần bụng và nửa cái mông.

À ta nhìn thấy một con mắt của cô đặt ở khe cửa thì nhếch mép, tay đặt lên vai anh.

” Anh à, tối nay anh ở lại đây với em nha ”

À ta vuốt ngực anh.

Anh không nói gì chỉ chớp nhẹ đôi mắt rồi gật đầu.

Cô đóng nhẹ cửa lại, cô lấy tay che miệng lại rồi chạy về phòng của anh, nước mắt của cô không ngừng rơi.

Anh nhìn ra cửa thấy cánh cửa đã đóng thì anh hất tay à ra, đứng dậy rồi đi ra ngoài.

Anh biết cô đứng ngoài cửa nhưng sao anh lại làm vậy, sao anh lại tổn thương cô chứ.

Anh đi ra ngoài để lại à ta với vô số sự phẫn nộ, à tức giận, à căm ghét cô.

” Mày đợi đó rồi tao sẽ lấy lại những thứ mày đang có, những thứ gì của tao mãi là của tao còn thứ gì của mày phải là của tao, mày cứ đợi đó hahahahaaaa...”

À ta như người bị điên ngược mặt lên trời há miệng cười phá tan đi bầu không khí tĩnh lặng của ban đêm.

” Mama đừng làm vậy Tiểu Thiên sợ ”

Mắt cậu nhóc đỏ hoe, nước mắt cứ thế chảy xuống, tay cậu bé lay lay tay à.

” Mama cái gì mày cầm lại cho tao ”

À gỡ tay cậu bé ra rồi quất vào mặt cậu bé, bỗng dưng à giật mình rồi bùm miệng lại.

Anh ghé ngang phong rượu lấy một chai Whisky với một cái ly rồi đi lên phòng làm việc.

Anh khóa trái cửa, ngồi xuống bàn, anh móc điện thoại ra bấm một dãy số rồi gọi.

” Gì vậy, tối rồi mà cậu cũng không để yên là sao ”

Giọng nói từ đầu dây bên kia vang lên, ngoài Trịnh Kiên ra thì còn ai dám nói chuyện với anh bằng giọng điệu đó.

” Tôi muốn cậu giúp tôi một việc ”

Anh nâng ly rượu lên lắc qua lắc lại.

” What? Tôi có nghe nhầm không vậy, cậu là đang nhờ tôi sao ”

Trịnh Kiên nghe anh nhờ thì trở mặt ngay.

” Ừm, sáng mai cậu đến nhà tôi đi rồi tôi nói ”

Trịnh Kiên chưa kịp trả lời thì anh đã tắt máy.

Sáng hôm sau cô xuống bếp để ăn thì thấy ả đã ngồi trên ghế của cô, ả thấy cô xuống thì nhếch mép rồi liếc cô.

” Dì Hà con đi ra ngoài một chút ”

Đôi mắt cô đượm buồn nhìn dì Hà rồi đi ra ngoài.

” Cô đứng dậy ngay cho tôi ”

Thấy cô đi rồi anh quay qua quát ả.

” Ai cho cô ngồi ghế của Y Y hả ”

Thấy ả vẫn ngồi đó như không nghe gì thì anh đứng dậy giật cái ghế làm ả ta té xuống sàn.

” Anh ”

Ả ta trừng mắt nhìn anh.

Cậu nhóc cảm thấy sợ ánh mắt của ả thì tốt xuống ghế.

” Mama có sao hông vậy ”

Cậu nhóc đặt tay lên vai ả.

” Mama không sao đâu, ngoan ”

Ả ngược đầu nhìn cậu nhóc.

Đột nhiên anh bước tới ẵm cậu bé lên rồi đi ra xe, bỏ lại ả ta ngơ ngác.

” Đi tới bệnh viện đi ”

Trịnh Kiên đã ngồi sẵn trên xe đợi anh.

” Vâng ông chủ ”

Thấy không khí căng thẳng thì tài xế lên tiếng.

Đến bệnh viện thì Trịnh Kiên ẵm cậu nhóc xuống xe rồi nắm tay dắt cậu nhóc vào phòng làm việc của bác sĩ Dương.

” Đây là tóc của tôi ”

Anh ngồi xuống ghế rồi lấy trong túi áo ra một bịch nilon nhỏ bên trong để tóc của anh.

Anh không thích ai cắt tóc của mình nên anh đã lấy nó trên chiếc lược chải tóc của mình.

” Ừm, nhóc lại đây chú cho kẹo nè ”

Bác sĩ Dương cầm một cây kẹo ngoắc cậu nhóc lại chỗ mình.

” Dạ ”

Cậu nhóc thấy kẹo thì mắt sáng rực chạy lại dùng hai tay cầm lấy cây kẹo trên tay bác sĩ Dương.

Bác sĩ Dương nhân lúc đó cầm câu kéo cắt một ít tóc trên đầu cậu bé rồi bỏ vào một bịch nilong nhỏ.

Bác sĩ Dương lấy ra hai tờ giấy nhỏ viết tên của anh và cậu nhóc rồi dán lên cái bịch để tóc của hai người.

Sau đó bác sĩ Dương bỏ vào học bàn rồi đi ra ngoài cùng với anh.

” Chắc cậu chưa ăn sáng, hay là chúng ta đi ăn cái gì đi ”

Bác sĩ Dương định vai anh.

Anh không trả lời mà chỉ gật đầu.

Sau khi ăn sáng thì anh bảo tài xế đưa anh và Trịnh Kiên đến công ty sau đó chở cậu nhóc về nhà.

Tối đó anh, ả và cậu nhóc ăn tối xong nhưng anh vẫn chưa thấy cô xuống thì ra dấu bảo dì Hà mang thức ăn lên cho cô.

Cô đang trong phòng sắp chìm vào giấc ngủ thì tiếng điện thoại của cô vang lên.

” Alo ”

Giọng nói của cô ngắn gọn nhưng đủ để người nghe nó biết cô đang rất buồn.

” Cho hỏi cô phải Y Y không ”

Giọng nói từ đầu dây bên kia vang lên là một giọng nói nam.

” Phải ”

Cô mệt mỏi trả lời.

” Có người phụ nữ trung niên bị tai nạn giao thông, tôi không tìm thấy cái gì trên người bà ấy ngoài số điện thoại này cả ”

” Giọng nói có vẻ rất bình tĩnh, hình như người kia đã tập luyện rất kĩ ”

” Anh làm ơn nhắn địa chỉ cho tôi đi, tôi sẽ tới liền ”

Cô xuống giường đi thay bộ quần áo rồi mở cửa ra ngoài, đúng lúc dì Hà chuẩn bị cơm xong vừa xdi đến cửa thì cô hốt ha hốt hải chạy ra không nhìn đường mà đụng vào dì Hà làm chén bát đều rơi xuống đất phát ra âm thanh rất chói tai nhưng lại rất thu hút người khác.

Anh và ả đang ăn nhưng nghe âm thanh chói tai kia đều phải ngược đầu lên nhìn, anh thì vẫn lạnh băng còn ả ta như có một thói quen mà nhìn cô rồi nhếch mép.

” Con xin lỗi dì, con đang có việc, dì dọn dùm con ”

Cô đỡ dì Hà dậy rồi chạy ra cửa, cô không thèm quay đầu nhìn anh mà một mạch chạy ra cổng mà không thèm quay đầu lại nhìn anh.

Cô chạy đến địa chỉ mà người kia nhắn cho cô.

Nó không phải là sa lộ có nhiều xe qua lại mà là một nơi vô cùng ít người, những nhà xung quanh cũng tắt đèn đi ngủ cả rồi.

Cô nghe tiếng bước chân sau lưng mình thì quay lại.

” Ông là ai vậy ”

Một người đàn ông béo lùn tiến lại gần cô.

” Mày là Y Y đúng không ”

Tên béo lùn tiến lại nâng cằm cô lên.

” Bà của mày không có ở đây đâu đừng tìm ”

Cô hoảng hốt lùi về phía sau.

” Mày có bao nhiêu tiền móc ra hết cho tao ”

Lời của tên đó như mệnh lệnh khiến cô phải làm theo.

Cô sờ tay vào túi quần thấy có gì đó nổi lên, cô móc ra, là tiền tận 2 triệu lặn, sao nhiều vậy chứ, cô nhớ lại mình làm gì có nhiều vậy chứ, số tiền này từ đâu mà có.

Cô đưa hết tiền cho tên béo đó, tên béo tiến lại ôm cô, hấn còn hôn cô sau đó thì hấn bỏ đi để lại cô một mình sợ hãi ngã khụy xuống đất.

Hình ảnh cô đưa tiền cho hấn, hấn ôm, hấn hôn cô đều được thu lại trong một cái máy ảnh của một người đàn ông đứng sau bức tường gần đó.

10. Chương 10: Sinh

Cô trở về nhà thấy anh ngồi trên ghế người đầy sát khí cô không dám lại gần mà đi thẳng lên phòng.

” Đứng lại đó ”

Cô đang đi thì bị anh kêu lại, cô dừng một chút rồi đi lại ghế.

” Có chuyện gì ”

Gương mặt cô buồn bã.

” Coi đi ”

Anh đưa điện thoại của mình cho cô.

Cô đứng hình khi nhìn thấy trong điện thoại là 1 nam một nữ đang hôn nhau, kéo qua là hình ảnh người nữ đưa tiền cho người đàn ông, hai người đó không ai khác chính là cô và người đàn ông lúc nãy.

” Cá....cá...cái này.... ”

Mắt cô đỏ hoe lắc đầu.

Anh kéo tay cô làm điện thoại của anh rơi xuống đất cô thì ngồi trên đùi của anh.

” Tôi đang có thai đó ”

Anh cúi xuống định hôn cô thì cô lấy tay che miệng lại.

Thấy anh im lặng không làm gì nữa thì cô ngồi dậy, ra khỏi người của anh.

Anh đứng dậy bỏ lên lầu để lại cô đang sợ hãi.

Ả ta đứng trên lầu nhìn xuống thấy hết cảnh tượng nãy giờ của anh và cô, ả tức giận đánh nghiêng răng.

Sau ngày hôm đó thì cô luôn nhốt mình trong phòng, ba bữa dì Hà đều đem vào phòng cho cô, y tá thường hay lui tới để chăm sóc và hướng dẫn cho cô một số bài tập để cho cô dễ sinh.

Bên ngoài xảy ra chuyện gì cô căn bản không biết gì hết.

Hàng đêm anh đều ghé qua phòng cô nhưng cô không biết bởi lúc đó cô đã ngủ, anh còn mua cả quần áo, tả giấy, phấn, sữa, dầu, sữa tắm em bé, nôi, xe cho con của họ nhưng anh không đem về nhà mà đem đến một căn biệt thự của anh ở ven biển.

” Aaaaaaaa..... ”

Tiếng hét chói tai của một người phụ nữ, không ai khác đó chính là cô.

Bác sĩ ra khỏi phòng mổ.

” Chúc mừng anh, vợ anh đã sinh một cậu con trai nặng 3kg2 nhưng do lúc mang thai cô ấy ít đi lại nên vì sinh khó mà cô ấy đã bị ngất khoảng 3h sau cô ấy sẽ tỉnh lại ”

Bác sĩ thông báo rồi bỏ đi.

Anh vui lắm, anh đang cười rất tươi.

” Ê, chúc mừng cậu nha ”

Bác sĩ Dương bồng con anh trên tay, đi lại đưa cho anh.

” Cảm ơn cậu ”

Anh định vai bác sĩ Dương rồi bồng con mình.

” Tôi giúp cậu lo xong giấy tờ và làm việc với viện trường rồi ”

Bác sĩ Dương vừa đưa bé con cho anh vừa nhìn anh.

” Cảm ơn, cậu đúng là bạn tốt của tôi ”

Anh nhìn bác sĩ Dương cười tươi.

” Tất nhiên, à nghe nói cậu có thuê người về nhà dạy cậu cách chăm sóc trẻ em hả ”

Bác sĩ Dương nở mũi nhìn anh.

” Ủ, nhờ cậu chở tôi và bé con để biệt thự ven biển được không ”

Bác sĩ Dương gật đầu.

” Cậu định đặt bé con tên gì vậy ”

Bác sĩ Dương nhìn anh.

” Ưm...gì ta.....à có rồi là Tống Hạo Khương ”

Họ vừa ra đến cổng thì dì Lam và bà của cô đi vào nhưng họ không thấy anh.

” A ba đến rồi ”

Bác sĩ Dương chở anh đến biệt thự ven biển, anh vừa bước xuống xe thì Tiểu Thiên chạy từ trong nhà ra ôm chân anh.

Ngày đó anh phát hiện ả đã lừa gạt anh thì đuổi ả đi nhưng anh thấy Tiểu Thiên tội nghiệp không có nhà cửa, nếu ả dắt Tiểu Thiên đi thì Tiểu Thiên sẽ rất cực với lại anh rất thích trẻ con nên đã đưa Tiểu Thiên ra biệt thự ven biển để Á Vy chăm sóc.

” Ngoan vào trong đi ”

Anh ngược mặt vào trong ý bảo Tiểu Thiên vào nhà.

” Thôi cậu đưa hai đứa vào nhà đi, tôi còn việc ở bệnh viện nên về trước ”

Bác sĩ Dương định vai anh.

” Cậu nhớ có ai hỏi cũng không được nói tôi đang ở đây đó biết chưa ”

Bác sĩ Dương không trả lời chỉ gật đầu rồi lên xe, lái xe đi.

” Ông chủ ”

Á Vy trong bếp chạy ra cúi đầu chào anh.

” Xìu.... em còn nhỏ con nói lớn vậy không tốt đâu, con biết chăm em mà đúng không ”

Anh đưa ngón tay lên trước miệng ý bảo Á Vy nhỏ tiếng, Á Vy không nói gì chỉ gật đầu.

” Con bế em vào phòng để em ngủ đi, mai sẽ có y tá đến chăm sóc em phụ con ”

Anh đưa Tiểu Khương cho Á Vy rồi quay sang ôm Tiểu Thiên.

” Ba nhớ Tiểu Thiên quá đi ”

Mặc dù Tiểu Thiên không phải con ruột của anh nhưng anh lại yêu thương cậu bé như con của mình vậy.

” Tiểu Thiên cũng nhớ ba ”

Tiểu Thiên xiết chặt bụng anh.

” Con con con.... ”

Sau 3h đồng hồ thì cô đã tỉnh lại nhưng cô không thấy con mình đâu mà chỉ nhìn thấy bà cô và dì Lam.

” Con ngoan, con bình tĩnh nghe dì nói, Hạo Văn đã đưa con của con đi rồi ”

Dì Lam cầm tay cô, bà cô thì nói không nên lời chỉ ngồi đó rơi nước mắt.

” Sao... sao lại vậy chứ đó là con của con mà ”

Nước mắt của cô đã giọt ngắn, giọt dài mà rơi xuống.

” 3 ngày trước khi con sinh Hạo Văn đã đến cô nhi viện nói với dì và bà của con là con nói không cần con của con nữa nên sau khi con sinh xong Hạo Văn sẽ mang con của con đi ”

Dì Lam vừa nói vừa vuốt tóc cô.

” Chắc là anh ấy về nhà ”

Cô rút kim nước biển ra, cô chạy ra khỏi bệnh viện, bắt taxi về biệt thự trong thành phố, dì Lam và bà của cô cũng lên taxi về biệt thự với cô.

” Dì Hà ”

Cô chạy vào biệt thự người đầu tiên cô thấy chính là dì Hà.

” Y Y ”

Dì Hà nhìn thấy cô thì rất ngạc nhiên, dì Hà cứ nghĩ cô mới ainh xong thì phải ở bệnh viện chứ.

Dì Lam đỡ cô ngồi xuống ghế, dì Hà và bà cô cũng ngồi xuống.

” Dì Hà con của con có ở đây không ”

Mắt cô đỏ hoe nhìn dì Hà.

” Ông chủ đã đưa cậu chủ nhỏ và cả cậu chủ lớn đi rồi, từ hôm con sinh thì cậu chủ không về nhà nữa ”

Dì Hà nắm tay cô.

” Cậu chủ lớn, cậu chủ nhỏ vậy người phụ nữ kia thì sao ”

Ánh mắt cô khó hiểu nhìn dì Hà.

” À, luca con mang thai thì toàn ở trong phòng nên làm sau con biêta được, ổngchủ cũng không cho ai nói cho con biết, ơnh chủ đã đuổi cô ta đi từ 6 tháng trước rồi ”

Cả 3 người khó hiểu nhìn dì Hà.

6 tháng trước.

” Bố về rồi ”

Tiểu Thiên thấy anh đã về đến cửa thì chạy xuống cầu thang để ôm anh, nhưng lúc đang chạy xuống thì vấp 1 hòn bi nên bị té xuống cầu thang.

” Tiểu Thiên ”

Ả từ trong phòng bước ra thấy Tiểu Thiên té thì chạy xuống.

” Mau gọi cấp cứu đi ”

Anh quát, ả thì lấy điện thoại gọi cấp cứu.

Đến bệnh viện.

” Bác sĩ, con trai tôi sao rồi ”

Anh và ả thấy bác sĩ bước ra thì đứng lên.

” Cậu bé mất quá nhiều máu mà bệnh viện của tôi hiện đang thiếu máu ”

Bác sĩ tuột khẩu trang xuống.

” Lấy máu của tôi đi ”

Câu nói của anh khiến ả giật thót mình.

” Được ”

Bác sĩ đi trước, anh đi theo sau, họ đến phòng thử máu.

Sau khi anh thử máu thì anh lại đến phòng cấp cứu.

” Chúng tôi rất tiếc nhưng máu của anh và cậu bé không phù hợp ”

Câu nói của bác sĩ khiến anh giật mình.

” Ông có chắc không vậy, đó là con trai của tôi mà ”

Anh trừng mắt nhìn ông bác sĩ.

Ông bác sĩ gật đầu anh liền chạy đi tìm ả.

Chạy một lúc thì anh nhìn thấy một người đàn ông, người đó chính là người đàn ông chụp chung với cô trong tấm hình mấy tháng trước có người gửi vào máy anh mà nhưng cô gái đi bên cạnh anh ta là ai.

” Nè anh kia ”

Anh đi lại nắm tay anh ta.

11. Chương 11: Tìm Được Anh

Anh ta quay qua nhìn anh.

” Anh gọi tôi sao ”

Người phụ nữ đi cạnh anh ta cũng quay qua nhìn anh.

” Anh có phải người trong hình này không ”

Anh mở điện thoại đưa lên trước mặt anh ta.

” Anh....sao lại ”

Người phụ nữ đi cạnh anh ta cũng có vẻ tức giận.

” Đúng là tôi ”

Anh ta nhìn anh.

” Ý anh là sao ”

Anh không hiểu nổi anh ta nói vậy là sao.

Họ đi đến phòng bệnh của người phụ nữ đó.

” Khoảng mấy tháng trước thì có một người phụ nữ nhờ tôi.....(ai không biết việc gì thì đọc lại chương 9 nha)... mà lúc đó tôi cũng cần tiền chữa trị cho vợ tôi nên đã đồng ý ”

Mắt anh ta ngấn lệ.

” Anh cầm tiền này chữa trị cho vợ mình đi ”

Anh đưa cho anh ta một cái thẻ.

” Cảm ơn anh....tôi cảm ơn anh nhiều lắm ”

Anh ta quỳ xuống nắm tay anh.

Anh đi ra khỏi phòng cầm theo cái điện thoại mà nãy giờ anh đã quay lại cảnh thú tội của anh ta.

Tiểu Thiên có cùng nhóm máu với Trịnh Kiên vì vậy Trịnh Kiên đã hiến máu cho Tiểu Thiên.

Hai tuần sau thì Tiểu Thiên đã khỏe và được bác sĩ cho về nhà, trong hai tuần đó ả vẫn ung dung đi pại trong biệt thự của anh.

Anh làm vậy vì anh muốn giải quyết tất cả 1 lần.

” Ba à, con về rồi ”

Ả ta dắt Tiểu Thiên vào nhà, Tiểu Thiên thấy anh đang ngồi trên sofa đọc báo thì dang tay chạy lại định ôm anh.

” Đứng yên đó đi ”

Tiểu Thiên vừa chạy đến ghế thì anh gấp tờ báo lại, đôi mắt lạnh lẽo của anh lại hiện ra.

” Nó là con của ai ”

Anh trừng mắt nhìn ả.

” Ý anh là sao ”

Ả vẫn không chột dạ mà vẫn ngênh mặt.

” Nó không cùng nhóm máu của tôi nên tôi không hiến máu cho nó được ”

Anh đứng dậy bỏ hai tay vào túi quần.

” Chắc là có nhầm lẫn gì đó ”

Ả cười rồi lắc đầu.

” Được, vậy còn chuyện này thì sao ”

Anh đưa đoạn video quay lại người đàn ông đó cho ả xem

Ả xem xong thì cứng họng.

” Tôi....tôi ”

Ả nghe tiếng bước chân giống như có người đang lại gần mình, ả quay đầu lại thì thấy 3 người đàn ông béo mập đang đi về phía cô.

Ả quỳ xuống nín thở của anh.

” Tôi xin anh đừng để họ bắt tôi đi mà, tôi xin anh ”

Anh ngồi xổm xuống trước mặt ả.

” Vậy thì cô nói tôi nghe thằng nhỏ này là con ai ”

Anh bóp cằm ả.

” Nó không phải con anh, tôi cứu được nó ở Pháp lúc nó bị bắt cóc tôi đã vạch ra kế hoạch để gạt anh, là tôi sai ”

Anh tức giận bóp chặt hơn.

” Vậy còn kết quả ADN thì sao ”

A inh trừng mắt khiến ả không khỏi run sợ.

” Lúc anh đưa Tiểu Thiên đi tôi đã đi theo, sau khi lấy mẫu tóc của Tiểu Thiên thì anh và họ đã đi ăn, nhân lúc đó tôi đã tìm tráo tóc của anh, cả hai đều là tóc của Tiểu Thiên ”

Anh đứng dậy nhếch mép rồi vỗ tay cho kế hoạch hoàn hảo của ả.

” Đưa cô ta đi ”

Anh nhìn ba tên mập béo đang có ánh mắt tèm thường nhìn ả.

” Anh muốn chúng tôi xử thế nào ”

Tên thứ nhất nhượng mắt nhìn anh.

” Muốn xử thế nào tùy các người, tôi không muốn gặp lại cô ta lần nào nữa ”

Anh phũ tay.

” Được ”

” Đừng....đừng mà ”

Ba tên đó lôi ả đi ả vẫn vùng vẫy nhưng vô ích.

Bóng của ả khuất sau cánh cửa thì anh quay qua nhìn Tiểu Thiên.

” Chú đừng đánh Tiểu Thiên mà ”

Tiểu Thiên khoanh tay lại mếu máo.

” Nhà con ở đâu ”

Hai tay anh đặt lên eo Tiểu Thiên kéo cậu bé lại gần mình.

” Máy người đó đáng ba mẹ con chết rồi ”

Tiểu Thiên òa khóc.

” Nín, sau này ba sẽ nuôi con, phải gọi là ba không được gọi chú nhớ chưa ”

Anh xoa đầu Tiểu Thiên.

” Dì Hà ”

Anh đứng dậy.

” Dạ ông chủ ”

Dì Hà từ trong bếp chạy ra.

” Dì gọi Á Vy về mang Tiểu Thiên ra biển chăm sóc đi ”

Anh bồng Tiểu Thiên lên.

” Vâng ”

Dì Hà gật đầu.

” À mà dì đừng nói mấy chuyện này với Y Y đó ”

Anh bồng Tiểu Thiên lên phòng thì đột nhiên quay đầu lại nhìn dì Hà.

” Vâng tôi biết rồi ”

Dì Hà cúi người.

Hiện tại.

” Chuyện là vậy đó ”

Dì Hà ngẩn lẹ.

Y Y đột nhiên ngất xỉu.

” Y Y ”

Mọi người hốt hoảng gọi tên cô.

2 tiếng sau cô tỉnh lại.

” Dì Hà, dì biết Văn với con của con ở đâu không vậy ”

Cô khóc lóc nhìn dì Hà.

” Dì chỉ biết nó nằm ở biển XX dì không biết địa chỉ cụ thể ”

Dì Hà lắc đầu.

” Hay dì gọi cho cô Á Vy gì đó hỏi được không ”

Cô nắm tay dì Hà, dì Hà lắc đầu rồi đi ra khỏi phòng.

1 tháng sau.

Sau khi cô khỏe lại thì cô đã đi khắp nơi tìm anh và con của mình nhưng vô ích.

” Có chuyện gì vậy ”

Cô đang ngồi trên xe để đi tìm anh thì chiếc xe đột nhiên dừng lại, trời lại đang mưa rất lớn.

” Phu nhân à xe bị tắt máy rồi ”

Bác tài xế quay ra sau nhìn cô.

Cô mở cửa định bước ra ngoài.

” Ngoài trời đang mưa đó phu nhân ”

” Không sao đâu phía trước có căn nhà con đến đó nhờ xem họ có thể giúp gì cho mình không ”

Cô mở cửa rồi bật dù đi về căn biệt thự phía trước.

Cô đến cửa biệt thự thì nhấn chuông, bên trong có một cô gái bước ra, cô gái đó mở cửa.

” Tôi bị lỡ đường, cô có thể cho tôi vào trong ngồi chút được không ”

Cô lịch sự cúi đầu chào cô gái đó.

” Ồ được ”

Cô gái đó mở cửa to ra để cô vào.

Cô đóng cây dù lại bỏ ngoài cửa rồi đi vào trong.

Cô ngồi xuống ghế sofa gần cửa.

” Cô uống chút cafe cho ấm người ”

Cô gái đó đưa cho cô một cốc cafe.

” Cảm ơn ”

Cô cười tươi rồi nhận lấy cốc cafe.

” Cô từ đâu đến đây à ”

Cô gái đó ngồi xuống ghế nhìn cô.

” Ừm, tôi đi tìm người thân của tôi ”

Cô uống 1 ngụm cafe rồi bỏ cốc cafe xuống nhìn cô gái đó.

” Cô tìm..... Ông chủ ”

Cô gái đó định hỏi thêm thì thấy ông chủ về thì đứng lên.

” Văn ”

Cô cũng đứng dậy, điều khiến cô kinh ngạc nhất là người đàn ông mà cô tìm kiếm suốt 1 tháng nay lại không tìm mà đứng trước mặt cô.

Do mới đi dưới trời mưa mà người anh ướt sũng, tay anh anh bế Tiểu Khương, Tiểu Khương được che bởi một lớp chăn và chiếc áo khoác da của anh nên không bị ướt.

Kế bên anh còn có Tiểu Thiên cũng bị ướt sũng.

Anh đeo một cái balo sau lưng, Tiểu Thiên thì ôm một cuốn sổ tiêm ngừa trước ngực.

Chắc là anh mới đưa Tiểu Khương đi tiêm ngừa về rồi mất mưa đây mà.

Anh nghe có người đang gọi tên mình, giọng nói còn rất quen thuộc thì chuyển ánh mắt sang người vừa thốt ra nó.

” Á Vy, con đưa Tiểu Khương và Tiểu Thiên đi thay đồ kéo em bệnh ”

Anh đưa Tiểu Khương cho Á Vy.

Á Vy bồng Tiểu Khương lên phòng Tiểu Thiên cũng đi theo Á Vy.

Anh không nói gì chỉ nhìn cô một cái rồi đi vào phòng.

Anh vào nhà tắm thay đồ, sau khi thay đồ xong bước ra ngoài thì anh thấy cô đang đi vòng quanh phòng mình.

Anh định bước ra khỏi phòng thì cô thấy anh rồi chạy lại ôm anh từ sau lưng.

” Em nhớ anh lắm anh biết không ”

Mắt Y Y đã long lanh.

Anh gỡ tay cô ra quay lại nhìn cô.

” Em muốn tự do tôi đã trả tự do cho em rồi, em không muốn nhìn thấy con tôi đã bồng con đi rồi, bây giờ em muốn gì nữa ”

Anh mệt mỏi chớp đôi mắt.

” Em nhớ con ”

Hai hàng nước mắt đã lăn dài trên má cô.

” Là do ngày đó em nói muốn bỏ con, muốn tự do mà ”

Anh nói rồi bước ra khỏi phòng.

Sau khi tạnh mưa thì cô đã rời khỏi biệt thự.

Nhưng.....sau ngày hôm đó thì cô ngày nào cũng mang sữa của mình đến đưa cho Á Vy bảo Á Vy cho Tiểu Khương uống.

” Em tới làm gì ”

Hôm nay là chủ nhật nên anh không đi làm, ngoài chợ lại tổ chức chơi trò chơi để giải trí nên anh đã cho Á Vy và Tiểu Thiên đi.

Anh không còn là tổng tài nữa mà anh hiện là một nhân viên văn phòng, còn công ty của anh thì đã có Trịnh Kiên giải quyết nên anh rất yên tâm.

” Em muốn đến thăm con ”

Y Y ngại ngùng đỏ mặt, cô mới sinh con được 1 tháng nhưng khoảng thời gian cô không gặp anh đã là 8 tháng, anh vẫn đẹp trai như ngày nào.

” Con ngủ rồi em về đi ”

Anh nói rồi đóng cửa lại.

” A ”

Cô giả bộ cầm ngón tay làm anh tưởng cô bị kẹt tay nên mở cửa ra xem cô có sao không.

Không ngờ cô lại ranh ma như vậy, cô luồn dưới cánh tay của anh chạy vào trong.

” Em ”

Anh cắn môi nhìn cô.

” Em mang sữa đến cho con mà ”

12. Chương 12: Anh Về Rồi

Cô cười cười nhìn anh.

” Anh....anh đi đâu vậy ”

Anh bỏ đi lên lầu, cô nhìn theo bóng lưng anh.

” A....Tiểu Khương ”

Cô bế Tiểu Khương lên, cô đi lại ghế sofa.

” Oa....oa...oa ”

Tiểu Khương còn đang ngủ mà cô không để ý bế Tiểu Khương lên là Tiểu Khương giật mình, thức giấc.

” O....ngoan Tiểu Khương ngoan, mẹ đây, mẹ đây ”

Cô đặt tay phía sau đầu Tiểu Khương vỗ thật nhẹ để Tiểu Khương nín.

Anh nghe tiếng Tiểu Khương khóc thì định chạy xuống nào ngờ mới mở cửa thì đã thấy cô đang vỗ Tiểu Khương nín mà mắt cô đã đỏm nước thì tim anh chợt nhói lên.

Anh sợ mình sẽ không kìm chế được mà chạy xuống ôm cô nên anh đi vào phòng khóa trái lại.

Sau khi Á Vy đưa Tiểu Thiên đi chơi về thì cô đưa Tiểu Khương cho Á Vy giữ rồi cô đi về.

Sáng hôm sau cô nhận được cuộc gọi từ Trịnh Kiên, Trịnh Kiên nói rằng các cổ đông trong công ty đòi rút vốn ra khỏi công ty vì sợ anh đã xảy ra chuyện nên 1 tháng nay không thấy anh lên công ty, họ sợ không có anh công ty sẽ đi xuống, họ sẽ mất hết tiền đã đầu tư vào công ty, người đòi rút vốn, người đòi bầu chủ tịch mới.

” Á Vy ”

Mới sáng sớm mà cô đã vội chạy tới biệt thự tìm anh.

” Chị Y Y ”

Á Vy mở cửa cho cô.

” Anh....anh.....anh ”

Một tay cô đặt lên đầu gối, một tay chống lên kính cửa, cô thở gấp.

” A...chị tìm ông chủ đúng không, ông chủ vừa đưa Tiểu Thiên đến trường rồi ”

Á Vy chỉ tay sang phải.

Cô không nói gì chỉ gật đầu rồi chạy về phía Á Vy chỉ.

Cô chạy khoảng 300m thì nhìn thấy một bóng lưng rất quen, cô vội chạy nhanh hơn.

” Vãn, đợi em với ”

Cô gọi tên anh rồi vẫy tay, anh thấy cô thì dừng lại.

” Có chuyện gì ”

Anh nhìn cô gái đang thở gấp trước mặt mà đau.

” Trịnh Kiên vừa mới gọi cho em báo các cổ đông muốn gặp anh, nếu không gặp anh thì họ sẽ rút vốn khỏi công ty ”

Anh nghe xong thì vẻ mặt như không quan tâm bỏ đi.

” Anh....anh....anh không quan tâm đến công ty nữa sao, tâm quyết suốt bao nhiêu năm của anh, anh bỏ hết sau ”

Anh vẫn bước đi mà không quay lại nhìn cô.

” Anh không về thật sao, anh bỏ công ty thật à ”

Cô thấy anh vẫn không quay lại thì nói tiếp.

Chắc là anh không cần công ty nữa rồi, cô lắc đầu quay lưng lại đi ngược chiều với anh, cô vừa đi nước mắt cô vừa rơi xuống.

” Alo, Trịnh Kiên anh cố thuyết phục họ cho thêm 1 thời gian, ngày mai em sẽ về thành phố ”

Cô lấy điện thoại ra gọi cho Trịnh Kiên rồi cất lại túi.

Sáng hôm sau một chiếc xe hơi màu đen sang trọng chạy đến trước cửa công ty của anh, người tài xế xuống xe, mở cửa sau, bước ra là một người đàn ông mặc một bộ vest đen cùng với một cái áo sơ mi trắng, chiếc cà vạt màu đen, một đôi giày đen làm bằng da cá sấu và một cái mắt kính màu đen, gọng kính khá dày.

Người đàn ông đó lấy chiếc mắt kính xuống đưa cho người tài xế.

A....là anh, anh đã trở lại, tối hôm qua anh đã nằm suy nghĩ về những điều cô nói, coo nói rãta đúng, công ty là tâm quyết của anh, anh đã đổ rất nhiều mồ hôi, nước mắt để xây dựng được công ty, sao có thể vì một chuyện nhỏ nhặt mà anh bỏ công ty của mình được chứ.

Chính vì lý do đó mà anh đã bế Tiểu Khương và Tiểu Thiên đến ở kè nhà Trịnh Kiên trong thời gian anh giải quyết việc công ty.

Khi anh bước vào cửa toàn bộ nhân viên đều cúi chào anh, tất nhiên là họ rất ngạc nhiên khi nhìn thấy anh sau 1 tháng vắng mặt.

Trong phòng họp hiện tại đang rất căng thẳng và ồn ào bởi tiếng bàn luận của các cổ đông và lời giải thích của cô và Trịnh Kiên.

” Sao ồn ào quá vậy ”

Mọi thứ như đóng băng khi anh bước vào, họ không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy anh, cô thì mở to mắt xem người đó có phải anh thật không, còn Trịnh Kiên thì lại rất bình tĩnh.

13. Chương 13: Anh Cho Phép

” A....a...anh ”

Cô há miệng chữ a nhìn anh.

” Tháng vừa rồi tôi vắng mặt là do công ty bên Mỹ có vấn đề, tôi phải sang để giải quyết, chưa kịp thông báo với mọi người, làm mọi người lo sợ rồi ”

Anh ngồi xuống ghế dành cho chủ tịch rồi đảo mắt nhìn từng người.

Các cổ đông của công ty nghe vậy cũng an tâm mà ngồi xuống.

Trịnh Kiên kéo ghế ngồi xuống cạnh anh còn cô thì đi ra ngoài.

” Anh về thật rồi ”

Cô ra khỏi phòng vừa đi vừa nói khiến các nhân viên của công ty nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ.

Cô đi lại ngồi ở dãy ghế cạnh phòng họp chờ anh.

Sau khi tan họp các cổ đông ra khỏi phòng họ đều lướt qua trước mặt cô mà tại sao anh và Trịnh Kiên còn chưa ra.

10 phút sau thì anh và Trịnh Kiên ra, cô chạy lại giữ cánh tay của anh.

” Vãn, anh về rồi, a....anh có đem Tiểu Khương về không vậy ”

Anh lạnh lùng nhìn cô.

” Không ”

Cô đang vui vậy mà anh lại đập nát niềm vui của cô rồi.

” E....em....em nhớ con lắm, em muốn đi thăm con được không ”

Anh quay qua liếc Trịnh Kiên, ý anh là muốn đuổi Trịnh Kiên đi.

” Không ”

Anh nói rồi nắm tay cô kéo cô đi vào phòng làm việc của anh.

” Em làm ơn, đừng làm phiền đến cuộc sống của tôi nữa được không ”

Anh nhún nhó nhìn cô.

” Nhưng mà em thương con, em yêu anh mà ”

Đôi mắt xinh đẹp của cô giờ đây đỏ hoe.

” Em thương con vậy tại sao lúc đầu em đòi bỏ con, em yêu tôi vậy tại sao em lại muốn tự do, lúc em làm như vậy em có nghĩ đến cảm nhận của tôi hay không ”

Anh trợn mắt quát.

Anh không sai mà là cô sai, anh không có lỗi người có lỗi là cô, cô muốn tự do, cô không muốn sinh con và đây là kết quả cô nhận được.

” Em biết em sai rồi anh xin lỗi em đi, à không em xin lỗi, nhưng mà tại lúc đó có vợ cũ của anh, anh cùng cô ta cười đùa vui vẻ, em sợ khi em sinh con ra sẽ bị anh ghét bỏ, em không muốn mang tiếng phá hoại gia đình hạnh phúc của anh đâu vì thế em mới muốn rời đi để hai người thấy thoải mái hơn ”

Cô cuối đầu xuống, nước mắt cô giọt ngắn giọt dài đã rơi xuống.

” Em đi về đi ”

Cô nói vô tình của anh khiến cho tim cô như tan nát.

Cô lấy tay lau nước mắt rồi quay đầu ra về.

Không lẽ chỉ vì 2 câu nói đơn giản mà cô đã đẩy anh và con trai xa mình sao.

Khoảng 20h thì anh rời khỏi công ty về nhà Trịnh Kiên.

” Cậu về rồi à ”

Nghe tiếng mở cửa thì Trịnh Kiên quay đầu nhìn ra.

” Cậu làm gì vậy ”

Anh nhìn Trịnh Kiên một tay ôm Tiểu Khương, một tay cầm bình sữa cho Tiểu Khương uống.

” Cậu không thấy sao ”

Trịnh Kiên nhàu mày nhìn anh.

Anh đi lại ghế sofa Trịnh Kiên đang ngồi, anh để cái cặp táp xuống bàn, anh ngồi xuống ghế.

” Tiểu Thiên đâu ”

” Ba ơi ”

Anh vừa dứt câu thì Tiểu Thiên trong bếp chạy ra miệng dính đầy tương hai tay cầm hai cái đùi gà rán đang ăn dang dở.

” Trời Tiểu Thiên, gà đâu con ăn vậy ”

Anh dơ tay ngoắc Tiểu Thiên.

” Chú Kiên mua cho con đó ”

Tiểu Thiên đưa cái đùi gà lên miệng cắn một cái.

” Bỏ xuống, tối rồi không được ăn nữa, ăn vậy sẽ bị béo phì đó ”

Anh lấy hai cái đùi gà trên tay Tiểu Thiên xuống.

” Ba dắt con đi rửa tay ha ”

Anh bỏ hai cái đùi gà xuống cái hộp giấy trên bàn rồi đứng dậy dắt Tiểu Thiên đi vào bếp rửa tay.

Sau khi rửa tay xong thì anh ấm Tiểu Thiên lên giường vỗ Tiểu Thiên ngủ.

Một lúc sau Tiểu Thiên ngủ, anh đi ra ngoài.

Tiểu Khương cũng vừa mới ngủ, Trịnh Kiên đặt Tiểu Khương vào cái nôi.

Anh đi lại ngồi xuống ghế.

” Tôi chỉ có thể cho ba cha con của cậu ở đây một thời gian thôi đó, tôi không thể để ba người ở đây cả đời đâu, tôi còn phải cưới vợ nữa chứ ”

Trịnh Kiên thở dài rồi giả bộ giận và mặc kệ anh.

” Cậu yên tâm đi, tôi không ở đây lâu đâu ”

Anh liếc nhẹ Trịnh Kiên.

” Mà.... Tôi thấy Kiều Y có vẻ hối hận lắm rồi, sao cậu không cho cô ấy một cơ hội ”

Trịnh Kiên nghiêm túc nhìn anh.

” Tôi biết chứ, nhưng tôi muốn cô ấy hiểu được nỗi đau mà tôi đã chịu khi cô ấy nói những lời đó với tôi, tôi muốn cô ấy biết được tôi và Tiểu Khương quan trọng với cô ấy như thế nào ”

Mắt anh rướm nước.

” Cậu nghỉ sớm đi, tôi nghỉ trước đây ”

Trịnh Kiên đứng dậy vỗ vai anh rồi vào phòng ngủ.

Anh thả lỏng người trên ghế, anh nhắm hờ mắt lại.

Sáng hôm sau anh đến công ty, đến trưa thì anh thấy nhớ Tiểu Khương nên đến trường đón Tiểu Khương.

Nhưng cô giáo ở đó bảo lúc này có một cô gái xinh đẹp đến đón Tiểu Khương, cô giáo liên lạc với anh không được nên đã gọi cho Trịnh Kiên, Trịnh Kiên biết là cô nên đã nói với cô giáo để cô đón Tiểu Khương đi.

Anh lái xe đến biệt thự.

Vừa mới bước đến cửa, anh đã cảm nhận được sự quen thuộc của nó.

Anh bước vào nhà thì tất cả người làm đều ngạc nhiên rồi cúi chào anh.

Cô nghe mọi người gọi anh thì ngoảnh đầu nhìn ra cửa.

” Em mang con đến đây làm gì ”

Anh đi lại sofa bế Tiểu Khương từ trong tay cô.

” Em nhớ con mà ”

Cô sợ anh bế Tiểu Khương nhanh quá, Tiểu Khương sẽ ngã nên đưa tay ra định đỡ.

” Em nhớ con thì đợi tôi về rồi đến thăm, em có quyền gì mà đem con đi như vậy chứ ”

Đôi mắt anh lạnh lùng nhưng ấm áp nhìn cô.

” Anh cho em đến nhà anh Kiên thăm con sao ”

Câu nói của anh có vẻ vô tình nhưng nghe kĩ thì là anh đang cho cô cơ hội.

” Ừm ”

Anh gạt đầu rồi bế Tiểu Khương về, vừa mới quay đầu thì anh đã cười tươi, lâu lắm rồi anh không nhìn thấy nụ cười của cô, có lẽ anh nên cho cô cơ hội, cơ hội của cô cũng chính là cơ hội của anh.

Cô có cơ hội được ở bên cạnh anh còn anh có cơ hội tìm cho Tiểu Khương một người mẹ, còn Tiểu Thiên chắc cô cũng sẽ chấp nhận thôi bởi vì Tiểu Thiên rất ngoan lại còn rất thông minh.

Biết đâu, sau này cô muốn làm lành với anh, cô phải nhờ Tiểu Thiên đấy chứ.

14. Chương 14: Tai Nạn Ngày Sinh Nhật

Khoảng 18h hôm đó cô chạy đến nhà Trịnh Kiên, trước khi đến cô còn ghé cửa hàng tiện lợi mua nào là quần áo, phấn, khăn ướt, bánh kẹo, rau củ, thịt.

Cô định nấu một bữa ăn rồi chờ anh về ăn cùng, nào ngờ khi cô đến thì anh đã về rồi.

” Sao Tiểu Khương khóc dữ vậy ”

Cô nhìn Tiểu Khương đang nằm trong lòng anh khóc mà cô xót cả ruột.

” Con đang đói, Trịnh Kiên đang đi mua sữa ”

Anh vẫn cuối đầu vỗ Tiểu Khương mà không nhìn cô.

” À....hay là anh đưa con đây, em cho con uống sữa ”

Cô vân vân một hồi thì đi lại ghế sofa đưa tay ra chờ anh giao Tiểu Khương cho mình, cô đứng chờ một hồi không thấy anh đưa Tiểu Khương cho mình mà anh vẫn ngồi im re ở đó thì cô cúi xuống bế Tiểu Khương.

Cô ngồi sang một bên ghế, cô hiện tại đang mặc một chiếc áo cúp ngực và một chiếc quần legging.

Cô với tay ra sau kéo khóa áo xuống, bầu ngực của cô được giải thoát thì nhảy lên.

Cô quăng chiếc áo sang một bên, cô đưa đầu vú của mình vào miệng Tiểu Khương thì Tiểu Khương lập tức nín ngay, anh nhìn hành động của cô mà há hốc mồm.

Anh nhìn qua đầu vú còn lại của cô thì nuốt nước bọt.

Đột nhiên anh nhìn sang chỗ khác rồi lắc đầu.

” Không được ”

Anh tự trấn an đầu óc của mình, anh đang giận cô mà, sao anh có thể nghĩ đến mấy chuyện đó chứ.

Anh đứng dậy vào phòng lấy laptop làm việc.

Làm việc một hồi thì anh ngủ quên, sau khi thức dậy anh đi ra ngoài, anh nhìn thấy cô đã đặt Tiểu Khương vào nôi, cô đặt khuỷu tay lên ghế rồi tựa đầu vào ngủ.

Anh đi lại gần cô, anh lấy tay sờ má cô mà nước mắt của anh cứ rơi xuống.

Nghe tiếng mở cửa thì anh đứng dậy vội lau nước mắt.

” Tôi về rồi ”

Trịnh Kiên mở cửa bước vào đưa cái bịch có hai lon sữa lên.

” Sao cậu đi lâu quá vậy ”

Anh nheo mắt nhìn Trịnh Kiên.

Cô cũng bị giật mình mà thức giấc.

” Ô... anh về rồi à ”

Cô đứng dậy nhìn Trịnh Kiên.

” Ủa Y Y em đến khi nào vậy ”

Trịnh Kiên ngạc nhiên cười.

” Tiểu Thiên đâu ”

Anh bực bội nhìn Trịnh Kiên.

” Ồ... Tại con trai cậu đó cứ đòi mua quà bánh rồi đến khu vui chơi, sạch túi tôi rồi còn gì ”

Trịnh Kiên lắc đầu.

” Ba ba ”

Tiểu Thiên từ sau lưng Trịnh Kiên thò đầu ra rồi hai tay cầm hai con siêu nhân chạy về phía anh.

” Ừm ”

Anh ẵm Tiểu Thiên lên rồi hôn vào má Tiểu Thiên.

” Vậy em về trước nha ”

Y Y nhìn anh cười rồi lấy túi xách đi về.

” Tôi đói quá, cậu có nấu gì ăn không vậy ”

Trịnh Kiên xoa xoa bụng rồi đi vào bếp mở tủ lạnh ra.

” Wow, sao hôm nay cậu mua nhiều đồ ăn quá vậy ”

Trịnh Kiên lấy một chai nước rồi đóng tủ lại nhìn anh.

” Là Y Y mua không phải tôi ”

Anh liếc Trịnh Kiên rồi xoa đầu Tiểu Thiên.

Trịnh Kiên biết là do Y Y mua chứ, anh chỉ muốn gặng hỏi để anh nói tên cô thôi.

Sau ngày hôm đó ngày nào cũng như ngày nào, ngày nào cô cũng đến nhà Trịnh Kiên nấu ăn cho anh rồi cho Tiểu Khương bú.

Cho đến một ngày.

” Alo ”

Cô nằm trên giường mệt mỏi đến nỗi không mở mắt được chỉ nhắm mắt rồi đặt điện thoại lên tai mình.

” Chiều nay sinh nhật Tiểu Thiên, em nên lấy lòng thăng bét đi, biết đâu nó giúp được gì cho em thì sao ”

Đầu dây bên kia là Trịnh Kiên một tay cầm điện thoại, một tay cầm tách cafe đưa lên miệng.

Chiều hôm đó cô đến cửa hàng bánh sinh nhật mua một chiếc bánh kem, cô bảo chủ cửa hàng khắc tên và ngày tháng sinh của Tiểu Thiên.

Do chờ chủ tiệm làm khá lâu nên cô dặn bác tài xế về nhà khi nào cô gọi thì đến.

Khi ra khỏi cửa hàng thì cô lấy điện thoại ra gọi cho tài xế.

Cửa hàng nằm nghịch với đường đến nhà Trịnh Kiên và biệt thự nên cô phải đi qua đường, cô vừa đi vừa nghe điện thoại nên cô không để ý có chiếc xe đang vượt đèn đỏ.

Chiếc xe ngày càng đến gần cô, cô quay đầu qua nhìn thấy chiếc xe thì la lên.

” A a a a a a a a a a... ”

15. Chương 15: Qua Rồi

Cô ngã xuống lề đường, cô nằm trên một vũng máu tươi, người đi đường bu lại xung quanh, họ cảm thấy tội cho cô gái trẻ như cô.

5 phút sau xe cấp cứu đến, chở cô đến bệnh viện.

Một lúc sau anh đã đến trước cửa phòng cấp cứu do lúc nãy người đi đường tìm thấy số điện thoại của anh trong điện thoại của cô.

Khoảng 1h sau thì bà cô và dì Lam cũng đến.

” Hạo Văn, Y Y sao rồi, Y Y sao rồi ”

Bà định tay anh mà tay bà cứ run run.

” Cửa phòng vẫn chưa mở ”

Anh nói trong vô vọng.

” Ai là người nhà của bệnh nhân ”

Anh vừa dứt câu thì cửa phòng mở, bác sĩ bước ra.

” Là tôi ”

Bà cô chưa kịp trả lời thì anh đã đi đến trước mặt bác sĩ.

” Vậy anh đi làm hồ sơ và đóng viện phí cho bệnh nhân đi ”

Ông bác sĩ bỏ hai tay vào túi áo.

” Cháu gái tôi nó bị làm sao vậy bác sĩ ”

Dì Lam đỡ lấy bà, vì lo lắng cho đứa cháu gái thân yêu của mình mà bà không còn chút sức lực.

” Do bị mất quá nhiều máu nên cô ấy bị rơi vào tình trạng hôn mê sâu, chỉ là hôn mê, không ảnh hưởng đến tính mạng nhưng thời gian hôn mê của cô ấy tôi không thể xác định được nhưng sẽ thôi ”

Ông bác sĩ nói rồi quay lưng đi.

Anh ngồi xuống ghế thờ thẩn, nếu anh chịu nói với cô rằng anh đã tha thứ cho cô, anh vẫn còn yêu cô rất nhiều thì cô đâu phải nằm trong đây, anh cũng đâu phải hối hận.

Tối đó anh bảo bà và dì Lam về, anh cũng gọi cho Trịnh Kiên bảo Trịnh Kiên chăm Tiểu Khương và Tiểu Thiên giúp anh tối nay anh sẽ không về.

Anh bước vào phòng bệnh của cô, anh ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường.

” Em dậy đi ”

Anh sờ má cô, nước mắt của anh cũng chảy xuống.

Gần 1 năm qua ngày nào anh cũng đến bệnh viện giúp cô thay đồ, ngồi nói chuyện với cô mặc dù anh biết cô không thể nghe được.

Có hôm anh bế Tiểu Khương đến thăm cô, Tiểu Khương ngoan lắm, đã biết gọi nào là bố, chú, anh và cả mẹ nữa, anh cũng thương xuyên đưa Tiểu Thiên đến mong là sau khi tỉnh lại cô có thể xen Tiểu Thiên như con của mình để gia đình họ được hạnh phúc.

” Em à, gần một năm rồi anh không nhìn thấy ánh mắt hồn nhiên và nụ cười vui vẻ của em rồi đó, ngày mai là con trai chúng ta tròn một tuổi rồi, mau thật ”

Anh vuốt tóc cô.

” Sao em ngủ mãi thế, em dậy đi mà anh hứa, anh hứa sẽ không giận anh nữa, anh xin lỗi em mà, em.... ”

Anh đang lay lay người cô thì thấy đầu cô cử động rồi cô mở mắt ra.

” Anh.... anh nói rồi đó ”

Dù đang rất mệt mỏi và bị cơn đau hành hạ nhưng cô vẫn cố gắng mỉm cười nhìn anh.

” Ồ... ”

Đột nhiên anh thu lại ánh mắt cầu xin cô tỉnh lại mà thay vào đó là ánh mắt bối rối, anh cũng biết ngại ngừng đẩy chứ.

” Anh đi gọi bác sĩ ”

Anh luống cuống một hồi thì đứng dậy chạy đi gọi bác sĩ, do luống cuống quá mà anh làm ngx cadi gái khiến cô phì cười.

Anh đi một hồi thì bác sĩ vào khám cho cô.

” Tình trạng cô ấy phát triển rất tốt, không lâu nữa sẽ khỏi thôi ”

Ông bác sĩ nói rồi đi ra ngoài.

Ông bác sĩ vừa đóng cửa thì cửa lại mở đi vào là Tiểu Thiên và Tiểu Khương.

” B...ba....ba..a ”

Tiểu Khương đã bước đi chập chững và biết gọi anh là ba rồi.

” Ba ”

Còn Tiểu Thiên lại ra dáng một người anh trai, Tiểu Thiên xách một vỏ trái cây có vẻ rất nặng, gân tay đã nổi hết cả lên.

” Chú Kiên đâu sao lại để con vác thế này ”

Anh đi lại lấy vỏ trái cây trên tay của Tiểu Thiên đặt lên cái bàn cạnh giường bệnh của cô.

” Tôi đây này, không có tôi chắc hai cậu quý tử nhà cậu đến đây được ”

Trịnh Kiên mở cửa bước vào.

” Chào anh Kiên ”

Cô nở nụ cười tươi nhìn Trịnh Kiên, nụ cười ấy đã lâu lắm rồi anh không nhìn thấy, nó đã khiến anh đứng hình vài giây.

” Mẹ ”

Anh bừng tỉnh bởi tiếng gọi của Tiểu Thiên, Tiểu Thiên chạy lại, hai tay đặt lên giường bệnh của cô.

” Ừm ”

Cô sờ má rồi hôn lên trán của Tiểu Thiên, đôi mắt cô giờ đây đã long lanh.

Anh ẵm, đặt Tiểu Thiên lên giường của cô rồi anh bế Tiểu Khương lên.

” Gọi ma ma đi con ”

Anh âu yếm nhìn Tiểu Khương.

” Ma.....m..a ”

Tiểu Khương nhìn cô, cười tíu mắt.

Để trả lại không gian riêng tư cho gia đình của anh, Trịnh Kiên đã rời đi từ lâu.

16. Chương 16: [End] Ngày Hạnh Phúc

Hôm sau anh mua một cái bánh kem rồi đưa hai tiểu bảo bối đến bệnh viện.

” Mẹ ơi ”

Tiểu Thiên đẩy cửa vào rồi chạy đến nhảy lên giường của cô.

Cô âu yếm nhìn Tiểu Thiên vuốt tóc.

Một lúc sau thì anh đi vào, một tay xách bánh kem, một tay ẵm Tiểu Khương.

Anh đi đến giường của cô đặt Tiểu Khương lên giường, anh lấy chiếc bánh ra đặt lên bàn, anh lấy trong túi ra một cái quẹt ga, anh thắp nến lên.

” Con ngoan, con thổi nến đi ”

Anh cười tươi nhìn Tiểu Khương.

Tiểu Khương như hiểu được lời nói của anh một hơi thổi tắt cây nến.

Căn phòng trở nên ồn ào vì tràng ngập tiếng vỗ tay.

Hai tuần sau thì bác sĩ cho cô xuất viện về nhà, do anh bận họp nên Trịnh Kiên đến bệnh viện đưa cô về nhà.

Suốt thời gian cô nằm viện Trịnh Kiên luôn chạy tới chạy lui để lo cho Tiểu Khương và Tiểu Thiên còn anh sau khi rời khỏi công ty thì về nhà tắm rửa thay đồ, ôm hôn hai tiểu bảo bối rồi đến bệnh viện thay cho bà cô và dì Lam để họ về nhà, 2h sáng thì dì Hà đến cho anh về nghỉ ngơi rồi xen giấy tờ để sáng lên công ty ngày nào cũng vậy cho đến khi cô tỉnh.

” Trời ơi Y Y ”

Dì Hà từ trong bếp đi ra, dì lại ôm cô.

” Côn nhớ dì và mọi người quá đi ”

Y Y nhìn dì Hà một cái rồi ôm chặt hơn.

” Nhiệm vụ hôm nay của anh xem như xong, anh về đây, em giữ gìn sức khỏe nha ”

Trịnh Kiên đặt túi đồ của cô xuống sàn.

” Anh khoan về đã, em có chuyện muốn nhờ anh ”

” Alo ”

Anh đang chăm chỉ làm việc thì tiếng chuông điện thoại của anh lại vang lên.

” Tổng Hạo Văn..... ”

Anh nhắc máy nhưng chẳng nghe được gì ngoài việc có người đang hét.

” Tại cậu..... tại cậu hết gần một năm qua tôi lo chăm sóc cho gia đình cậu, tôi bỏ mặt người yêu của mình, cô ấy chia tay với tôi rồi, tại cậu....là tại cậu ”

Đầu dây bên kia là Trịnh Kiên, nghe giọng nói cũng biết được là Trịnh Kiên đang say.

” Cậu đang ở đâu ”

Anh bỏ bút xuống.

” Tôi.....đang ở nhà hàng của khách sạn Eur ”

Anh đứng dậy, xuống nhà xe rồi lái xe đến nhà hàng ngay.

” Xin hỏi anh có phải anh Tổng Hạo Văn không ạ ”

Anh vừa bước vào nhà hàng thì nhân viên chặn anh lại.

Anh không trả lời chỉ gạt đầu.

” Dạ, vậy mời anh đi theo tôi ”

Nhân viên dẫn anh đi lên tầng 48, mở cửa một căn phòng cho anh bước vào.

Lạ thật, Trịnh Kiên nói là anh ta đang ở nhà hàng mà, sao họ lại đưa anh vào phòng nghỉ chứ, sự cảnh giác của anh đạt đến 100.

Anh đi lại, ngồi xuống giường.

Đột nhiên chiếc tivi mở lên, hình ảnh của anh và cô hiện lên, cả ảnh của anh lúc ngủ, lúc ăn, lúc chơi với hai tiểu bảo bối...

Sau khi ảnh chạy hết thì các hàng chữ hiện ra ” Anh à em sai rồi ” ” Em còn yêu anh nhiều lắm ” ” Em cũng yêu con nữa ” ” Em hứa sẽ là một người mẹ hiền, một người vợ tốt ” ” Em sẽ coi Tiểu Thiên như con ruột của mình và sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Thiên ” ” Em cũng không bao giờ muốn tự do nữa đâu ” ” Em xin lỗi ” ” Anh cho em cơ hội để thực hiện lời hứa nha ”

Chuông điện thoại anh lại reo lên.

” Hạo Văn xin lỗi vì đã lừa cậu, đây là món quà tôi tặng cho cậu đấy, cậu cho Kiều Y một cơ hội đi, tôi biết cậu còn yêu cô ấy mà, đừng để cô ấy đi rồi hối hận ”

Trịnh Kiên nói xong thì tắt máy, tivi cũng tắt, cô mở cửa đi vào.

Anh chạy lại ôm chầm lấy cô, anh 1 tay đặt sau lưng cô, 1 tay xoa đầu cô, anh khóc, anh đang khóc.

Cô vui, cô lấm giọt nước mắt hạnh phúc, đã lăn dài trên má cô.

” Em xin lỗi...em sai rồi...anh đừng giận em nữa...em hứa..... ”

Cô chưa kịp nói hết câu thì đã bị môi của anh chặn lại, đôi môi của anh, hơi thở, vòng tay của anh, cứ sau chúng lại khiến cô có cảm giác hạnh phúc đến vậy.

Cô rất biết cách phối hợp với anh, cô mở miệng để chiếc lưỡi của anh có cơ hội xâm nhập vào bên trong, chiếc lưỡi của anh càng quét cả khoang miệng của cô, nó đi đến từng ngõ ngách trong miệng của cô.

Cái vị ấy đã một năm rồi, anh thật sự rất nhớ nó, hôm nay anh phải hưởng bù cho một năm qua mới được.

Thế là họ trải qua một đêm đầy sự ái mị không thiếu ngọt ngào.

Sáng hôm sau anh và cô về nhà, anh Tiểu Khương đang chạy lon ton vào bếp thì anh đi vào bếp.

” Nè sao hôm nay cậu lại tới nữa vậy ”

Anh thấy Trịnh Kiên đang ngồi trong bàn ăn sáng một cách ngon lành thì tức giận.

” Haizz cậu quên hôm qua cậu được sung sướng là nhờ ai rồi sao ”

Trịnh Kiên bỏ muỗng xuống bàn ngoáy đầu nhìn anh.

Cơ thể anh đột nhiên bị giật một cái anh quay qua trái nhìn cô.

Hai tiểu bảo bối của anh ngồi trên ghế cười híp mắt, mặc dù chúng còn nhỏ không hiểu gì nhưng lại rất thích nghe anh và Trịnh Kiên cãi nhau phải chăng nó có nguồn ma lực gì đó khiến người khác thích nghe đến vậy.

” Nè cậu không thấy con nít ở đây sao ”

Anh chau mày nhìn Trịnh Kiên, Trịnh Kiên quay qua nhìn hai tiểu bảo bối của anh.

” Nè chú kể hai đứa nghe..... ”

” Trịnh Kiên ”

Anh nghiêng răng quất, anh đi lại túm cổ áo Trịnh Kiên lôi lên phòng.

Cô cười đến không nhặt được mồm, cô đi lại xoa đầu hai tiểu bảo bối rồi ngồi xuống bàn ăn sáng.

Tối đó cô ôm gối sang phòng anh, cô đảo mắt khắp căn phòng nhưng không thấy anh đâu, đột nhiên cô nghe tiếng nước chảy, chắc là anh đang tắm, cô nhảy lên giường, đắp chăn lại giả vờ ngủ, sau khi anh ra mà thấy cô ngủ chắc anh không nỡ đuổi cô đi đâu.

Đúng như cô nghĩ anh không đuổi cô ra mà còn nằm xuống cạnh cô, anh choàng tay qua eo ôm cô, cô rùng mình mở mắt ra.

Nhưng cô không dám quay lại nhìn anh.

” Nè cô kia, cô có chịu làm vợ tôi hay không thì bảo để tôi còn đi cưới người khác, tuổi trẻ của tôi quá lãng phí rồi ”

Anh đưa một chiếc nhẫn kim cương trước mặt cô.

Tim cô bỗng đập nhanh hơn bình thường, cô quay lại để mắt đối mặt với anh.

Anh đang cười rất tươi đón chờ câu trả lời của cô.

” Ừm ”

Cô gật đầu, nụ cười trên gương mặt của anh tươi hơn gấp mười lần.

Anh đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô rồi ôm cô vào lòng rồi nhắm mắt lại.

2 tuần sau.

Cánh cửa màu trắng trang trọng mở ra, bên trong là một lễ đường được trang trí rất nhiều hoa hồng trắng, hàng ghế của khách mời được bao một lớp vải trắng và một chiếc nơ màu trắng.

Đẹp nhất là người đàn ông đang đứng trên bục làm lễ cùng với cha sứ.

Cô khoác lên mình một bộ váy cưới màu trắng tinh khôi, mái tóc được uốn xoắn búi lên, một bó hoa màu hồng, xanh phối với cái áo cưới phải nói là một tuyệt phẩm.

Cô bước vào trước sự ngưỡng mộ không thiếu sự ghen ghét ganh tỵ của người khác bởi cô có một gia đình rất ư là tuyệt vời, chồng đẹp con ngoan, có ai sướng như cô chứ.

Cô bước lên bục làm lễ nhìn xuống hàng ghế đầu là bà cô, hai tiểu baot bối, Trịnh Kiên, dì Hà, dì Lam và rất nhiều người ở cô nhi viện, người làm trong nhà đến chúc mừng cho cô, còn lại đa số là khách của anh.

Một người đàn ông ăn mặc lịch sự bước ra trên tay cầm một cái khay, trong cái khay có một cặp nhẫn, cô lấy chiếc nhẫn to hơn đeo vào tay anh, anh cũng lấy chiếc nhẫn còn lại đeo vào cho cô xong ai cúi xuống hôn lên tay cô.

Hai người nhìn cha sứ.

” Đình Kiều Y, con có đồng ý lấy Tống Hạo Văn làm chồng cả đời ở bên cạnh chăm sóc, lo lắng cho cậu ấy dù có khó khăn hay giàu có, đau yếu hay mạnh khỏe không? ”

Sau khi cha sứ đọc lời thề cô đột nhiên run lên.

” Con đồng ý ”

Run là một chuyện, trả lời lại là một chuyện, câu trả lời của cô rất dứt khoát.

” Tống Hạo Văn con có đồng ý lấy Đình Kiều Y làm vợ cả đời ở bên cạnh chăm sóc, lo lắng cho cô ấy dù có khó khăn hay giàu có, đau yếu hay mạnh khỏe không? ”

” Con đồng ý ”

Cha sứ vừa đọc xong anh lập tức trả lời, có lẽ anh đã đợi giây phút này lâu lắm rồi.

” Hai con có thể hôn nhau rồi ”

Cha sứ cười tươi nhìn anh.

Anh liền chồm sang tặng cho cô một nụ hôn sâu, hai tay anh ôm đầu của cô, hai tay cô đặt sau lưng anh.

Họ hôn nhau đắm đuối trước những tràng pháo tay và lời chúc phúc của tất cả mọi người.

Phụ nữ họ đơn giản lắm họ chỉ mong những năm tháng yêu thương, thử thách, chồng gai, người đàn ông họ yêu có thể tặng cho họ một cái lễ cưới như này là họ vui rồi.

—————HẾT—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-em-de-do-giuong>